

Starověké Řecko

Řecko = výsledek stěhování dorských a ionských kmenů na Balkánský poloostrov v období 2000-1000 př. Kr.

Rodovou organizaci nahradil stát, jehož zvláštní formou pro starověké Řecko byla *polis* - antický městský stát.

Řecké městské řecké státy byly rozesety po celém východním středomoří

Přestože spolu stále válčily, spojoval je jazyk a stejní bohové.

Od 5. století
v čele Řeků Athény

- s více než 100.000 obyvateli - nejmocnější a nejbohatší městský stát

9. stol. př. Kr.

Řekové přejali od
Féničanů hláskové
(alfabetické) písmo.

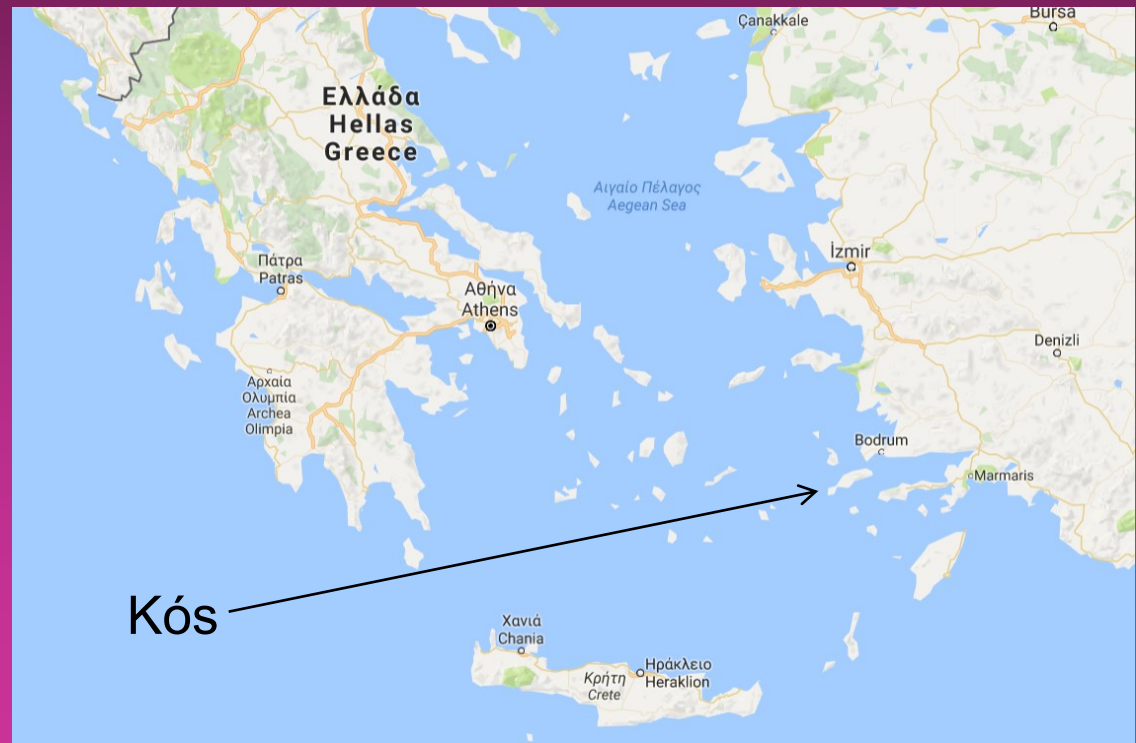
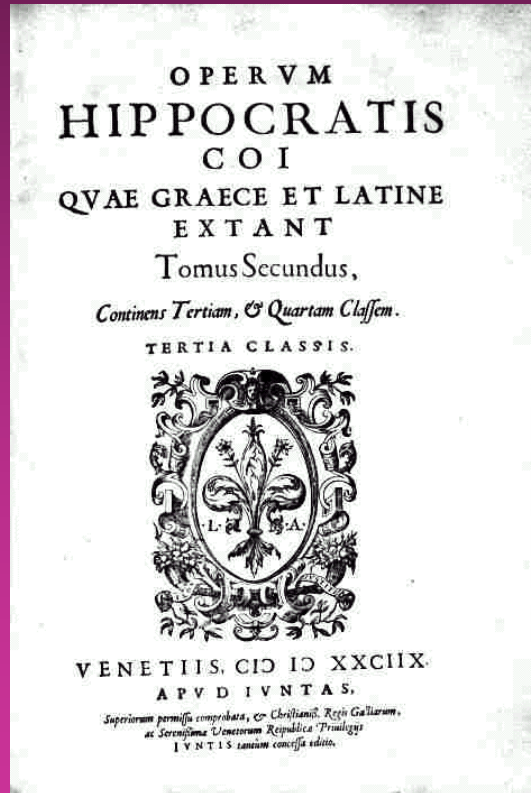
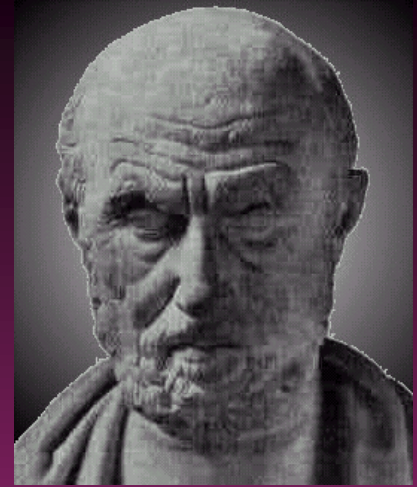
Fénickou abecedu: 'alef,
beth, gimmel, daleth,
he, zain, het, thet, jod,
kaph, lamed, mem, nun,
samekh, 'ajin, pe, reš,
šade a taf, Řekové
zdokonalili v tom, že
zavedli znaky pro
samohlásky, jež
Féničané nevyznačovali

Hebrew **בֵּית לֶחֶם** (*bet léchem*)

Corpus Hippocraticum = Soubor 58 spisů v
73 knihách vzniklý 450–350 př. Kr.
Doplňný Hippokratovými žáky a následovníky
v jeho lékařské škole na ostrově Kós

Hippokrates z Kóu (460 - ca 375 př. Kr.)
Pocházel z ostrova Kós a lékařské vzdělání
získal od svého otce Herakleida

Peri fýsios anthrópú (De natura hominis - O přirozenosti člověka)

Součást *Corpus hippocraticum*

V lidském těle - mikrokosmu - 4 hlavní šťávy:

červená krev – *sanguis* („sídlí“ v srdci)

žlutá žluč – *cholé* (žlučník)

sliz – *flegma* (plíce)

černá žluč – *melancholé* (slezina)

jako protiklady živlů makrokosmu

– oheň, vzduch, voda a země – které jsou kombinacemi „povah“

horké+suché,

horké+vlhké,

studené+vlhké,

studené+suché

Převaha jedné z nich a jejich vzájemný poměr určuje schopnosti, chování člověka a stav jeho zdraví. Pozdější lékaři pak léčivost rostlin vyjadřovali pomocí „povah“.

Kolem 240 druhů rostlin je zmiňováno v Hippokratově korpusu – např.:

Rosmarinus officinalis, (Lamiaceae)

Syzygium aromaticum, (Myrtaceae)

kadidlovník, *Boswellia sacra* (Burseraceae),

myrrha, *Commiphora abyssinica* (Burseraceae)

Atropa bella-donna, (Solanaceae)

koryandr

fenykl

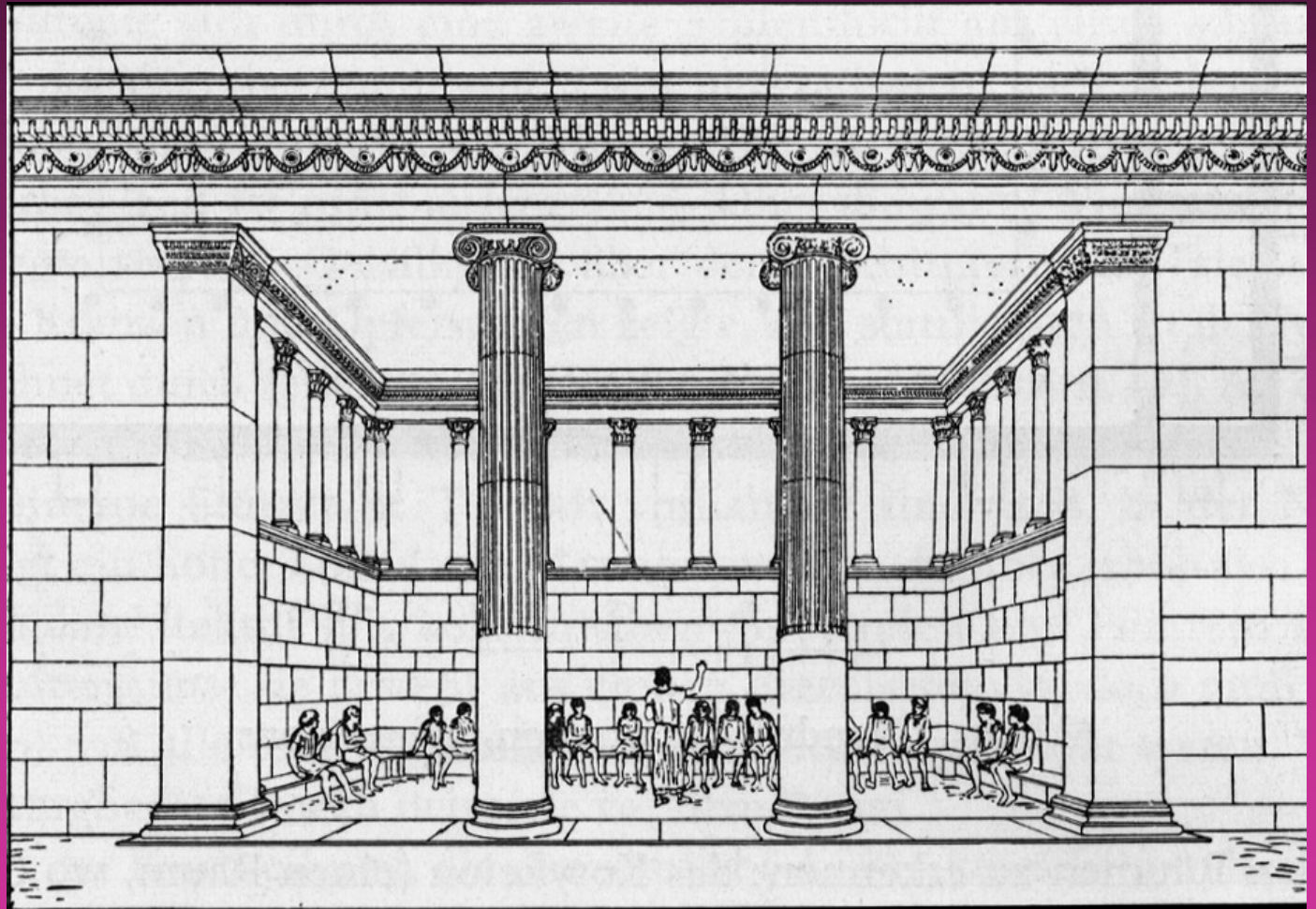
Allium sativum

anýz

Vzdělání a výchova v Athénách

Podstatná náplň výuky = fyzická příprava,
mezi cvičeními odpočinek (= scholé) četba, recitace, diskuse s
učitelem.

Elementární stupeň 7–16 let

čtení, psaní, počítání, základy gramatiky,
vybrané básně, hra na 7strunnou lyru;

učitelé se nazývali:

Grammatistes = učitel čtení, psaní, počítání

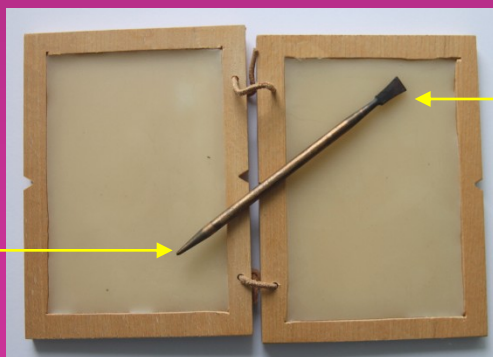
Kytharistes = učitel hry na lyru

Paidotribes = učitel tělocviku

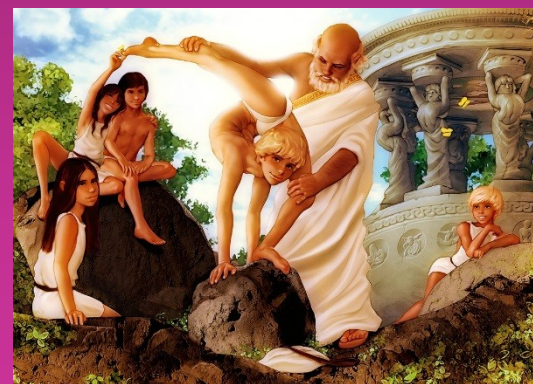
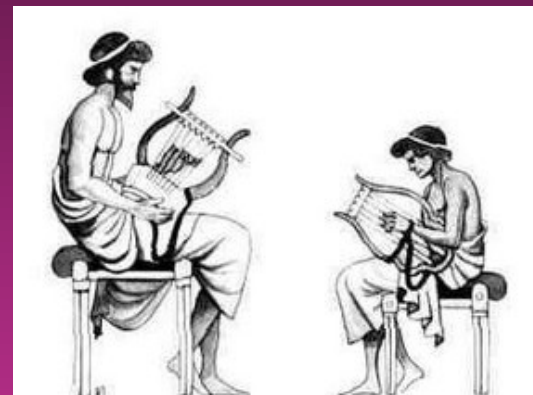
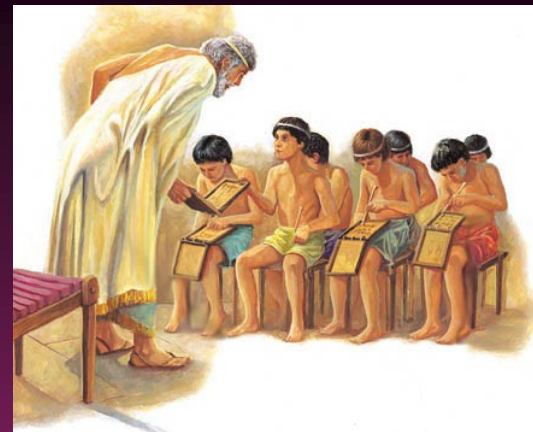
Paidagogos = rodinný učitel – zpravidla
učený otrok, mající důvěru rodiny,
doprovázející žáka do školy, dohlízející na
jeho chování, pozornost a dobré mravy.

vosková
tabulka +
stylus

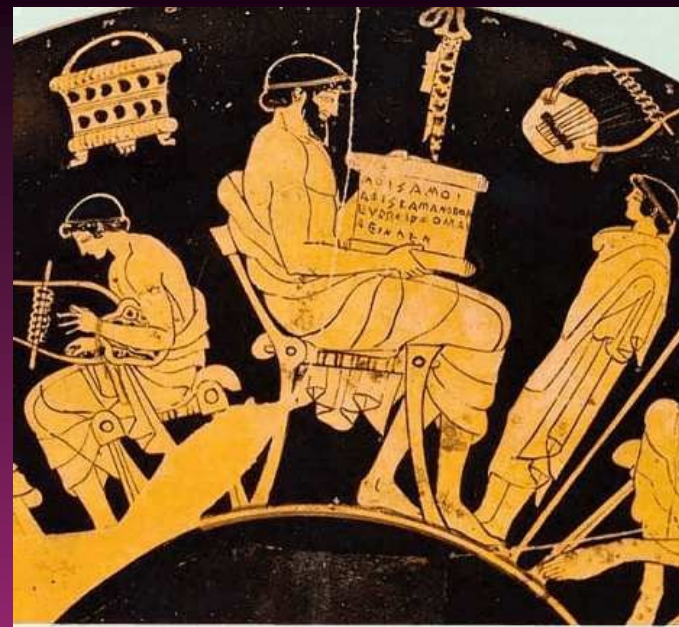
psaní

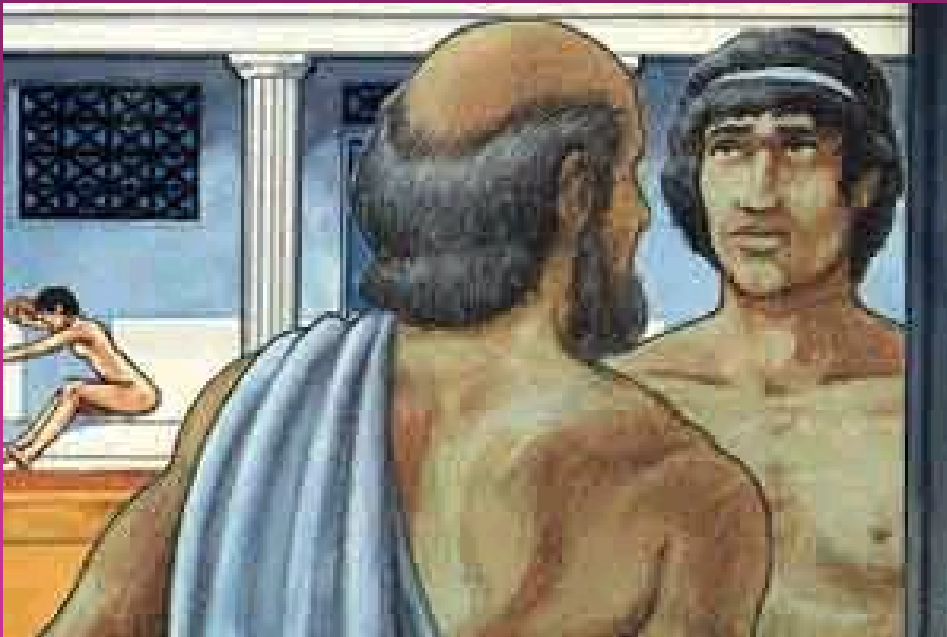
mazání

tělesná výchova - hry, plavání, atletika
zápasy v budově zvané Palaestra

vyšší stupeň – *gymnasion* 16–18 let
tělesná výchova,
společenské chování,
politika, filosofie a literatura – často formou diskuse
Na gymnasiích vyučovali placení učitelé.

Gymnasiony – školy, ale také vědecké instituce zahrnující knihovny, sbírky, zahrady, observatoře, ...

byly ve všech významných řeckých městech

Gymnasion v Olympii

Gymnasion v Milétu

Gymnasion v Pergamonu

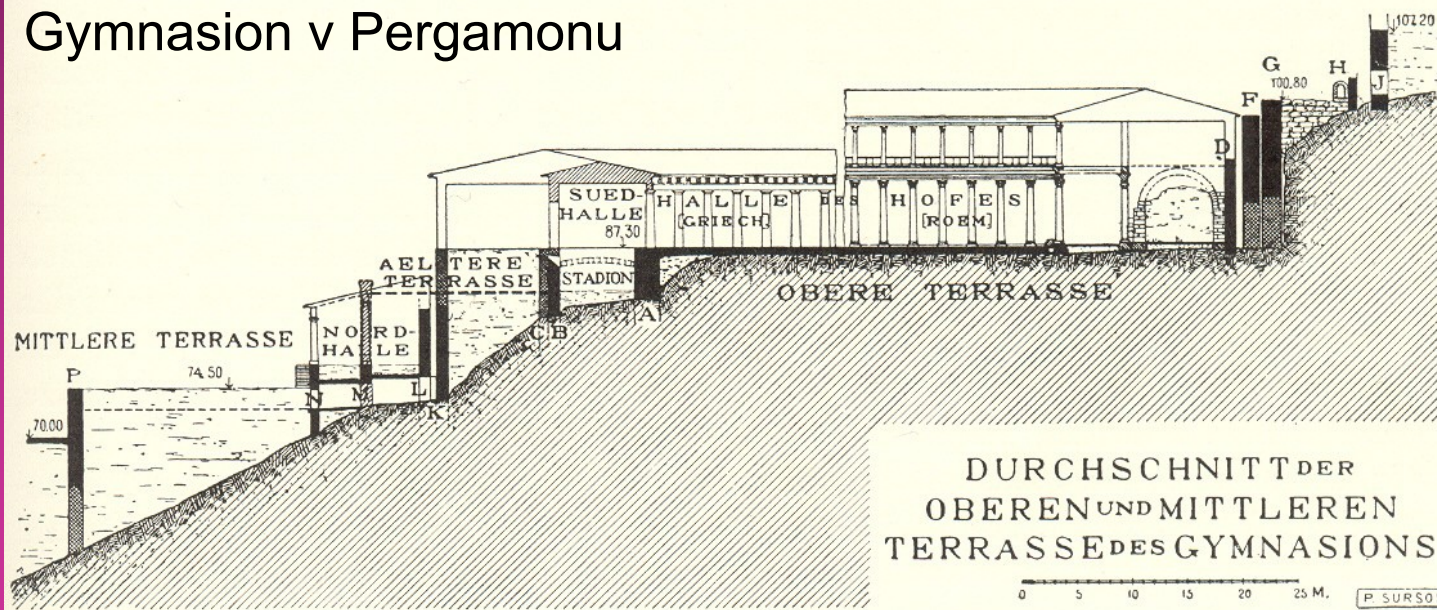
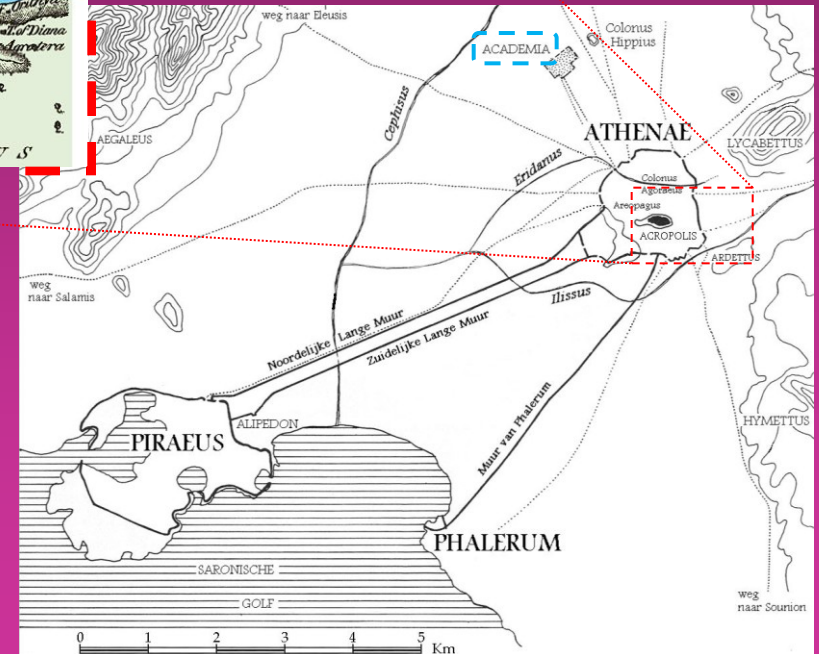
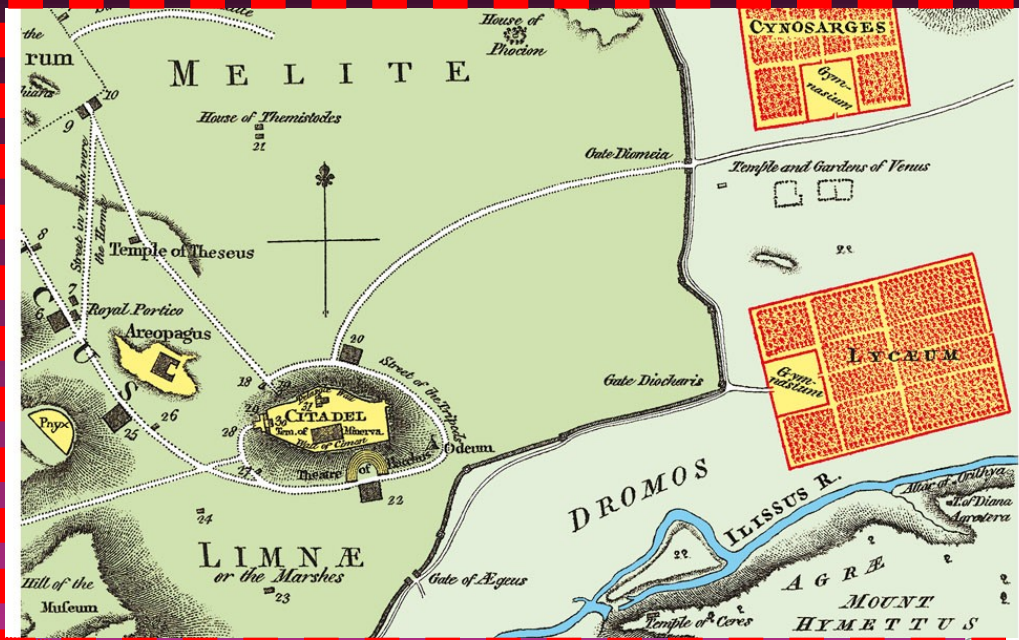

Abb. 55
Gymnasium zu
Pergamon

Nach Athen.
Mitteil.

Athény měly v době helénské 3 gymnasia - *Akademia*, **Lykeion** a *Kynosarges*.

Lykeion založil roku 335 př. Kr. Aristoteles ze Stageiry, žák Platónův, na pozemku spojeném s hájem Apollona Lykeia nedaleko východní brány **Atén**. (Apollon Lykeios = ochránce stád před vlky)

Přednášky – dopolední interní; odpolední veřejné

Dokumentace – zahrada + vědecké sbírky + knihovna

Pozorování – astronomická, meteorologická, biologická

Kompilace – pořizování výtahů z vědeckých prací

„Týmová“ organizace vědecké práce

Aristoteles

(384 - 322 př. Kr.)

Narodil se v severním Řecku, v malé íónské kolonii *Stageira*.

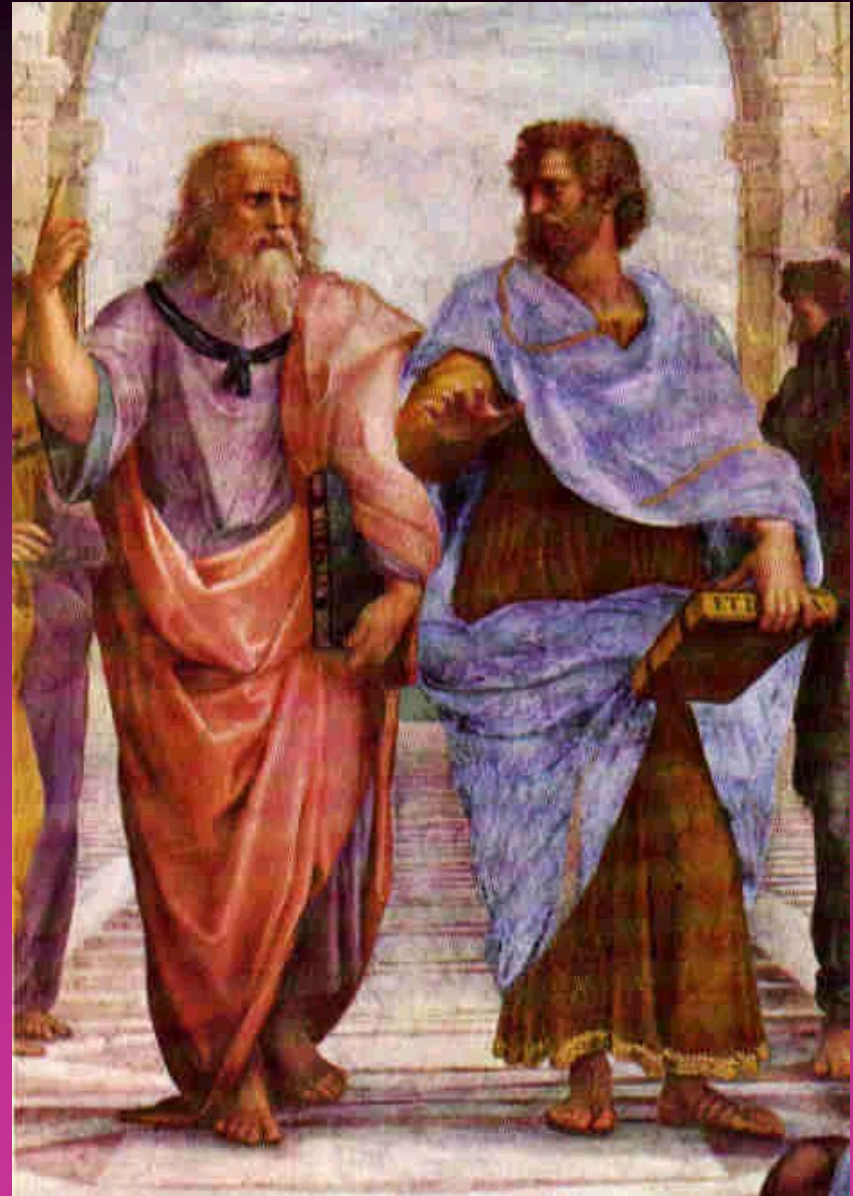
Dětství strávil ve městě *Pella* (sídlo makedonských králů).

Jeho otec – Nikomachos dvorní lékař makedonského krále Amynta III. (393-370 př. Kr.) a jeho syna Filippa II.

367 do Athén na
Platónovu Akademii.

Po absolvování zde
vyučoval až do
Platónovy smrti v r. 347

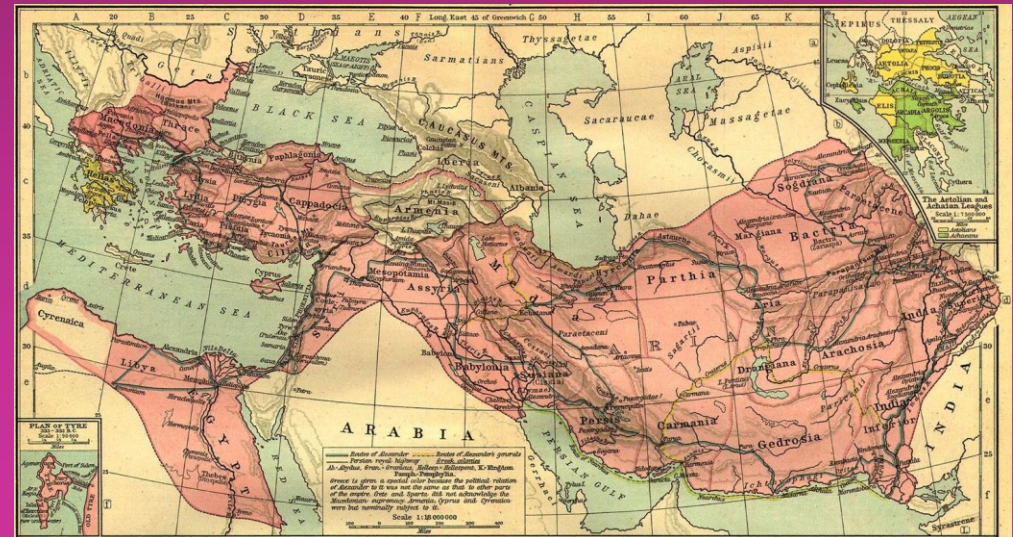

Platón a mladý Aristoteles

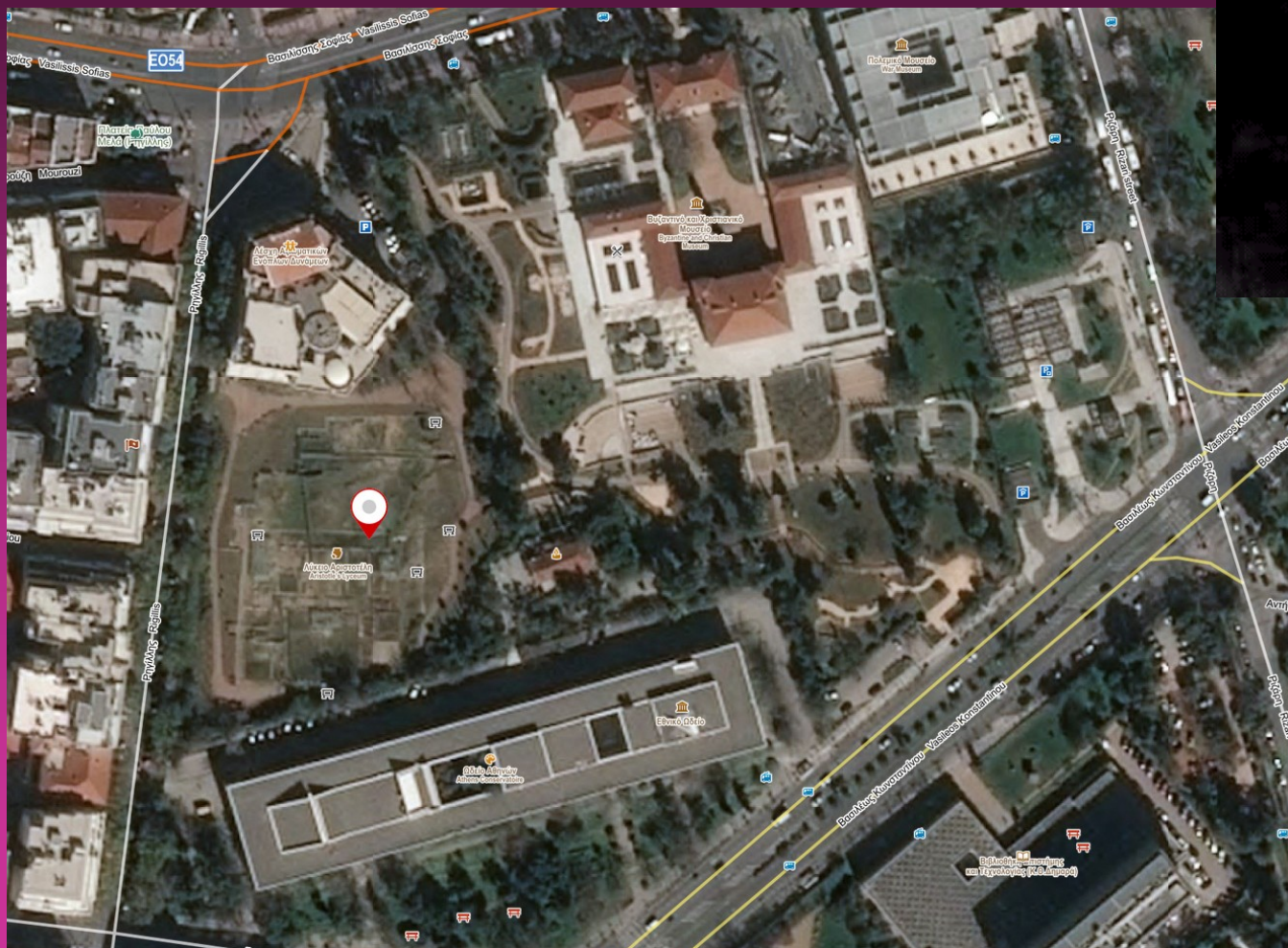
343 př. Kr. - povolán do makedonské *Pely*, aby učil 13-letého Alexandra - budoucího krále Alexandra Makedonského.

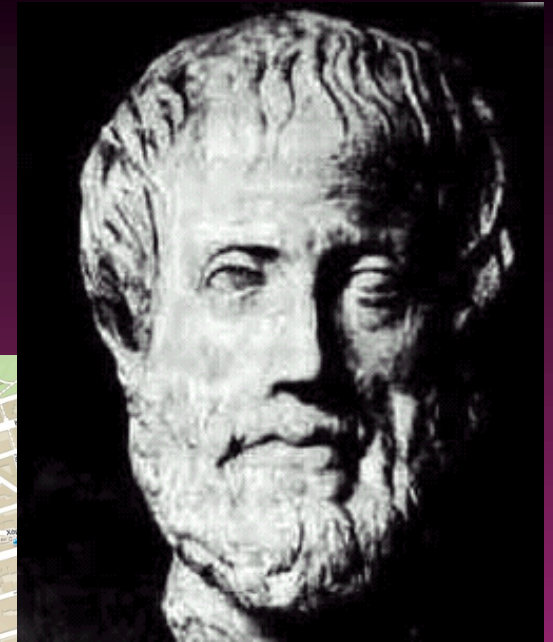
Ze svých tažení do Egypta, Persie, Indie, pak zasílal Alexandr Aristotelovi vzácné rostliny a živočichy.

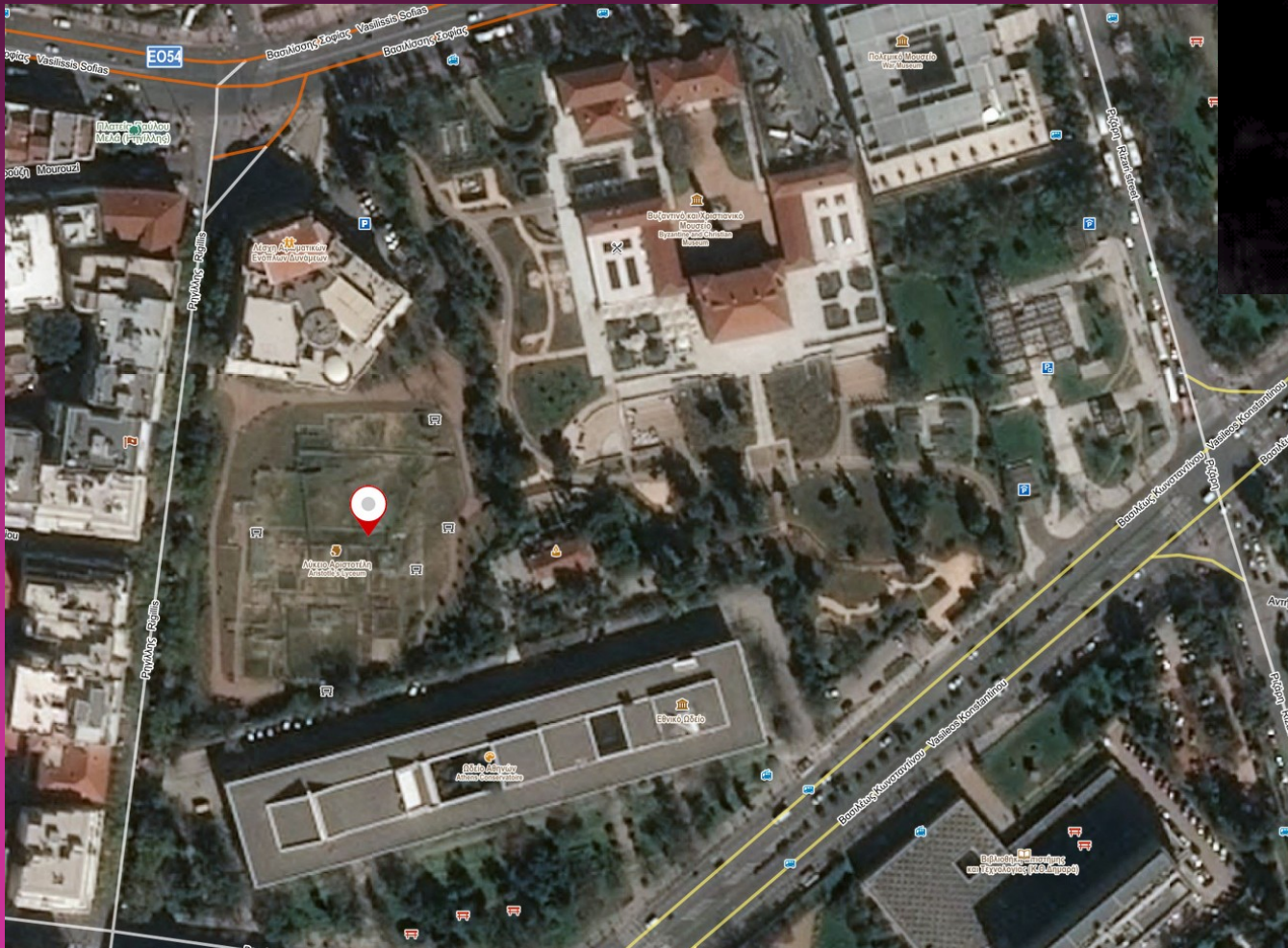
Kolem roku 335, po Alexandrově nástupu na trůn, se Aristoteles vrací zpět do Athén, kde zakládá vlastní filosofickou školu - *Lykeion*.

r. 335, po Alexandrově nástupu na trůn,
zpět do Athén, kde zakládá vlastní
filosofickou školu – *Lykeion*.

r. 335, po Alexandrově nástupu na trůn,
zpět do Athén, kde zakládá vlastní
filosofickou školu – *Lykeion*.

Aristotelovi je připisováno autorství ca 400 knih, z nichž se opisováním zachovala asi $\frac{1}{4}$. Jeho dílo postihuje většinu vědních oborů – např. logiky, kosmologie, meteorologie, fyziky, matematiky – věnoval se však také klasifikaci živočichů

Hai ta zoá historiai = latinsky *Historia animalium* (10 knih) - Přehled zvířat. 500 druhů živočichů.

živočichové s krví

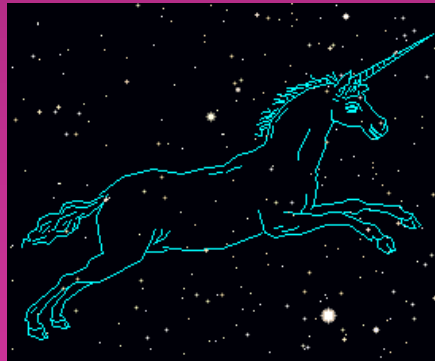
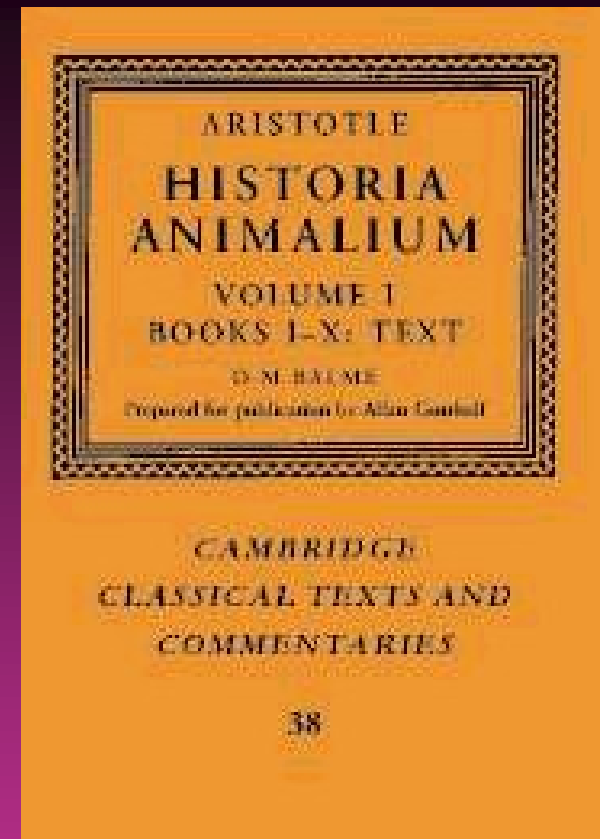
Živorodí	Čtvernožci (savci) Beznozí (velryby)	
Vejcorodí	S nohama Beznozí (hadi, ryby)	Dvounozí (ptáci) Čtvernožci (plazi, obojživelníci)

živočichové bez krve

S tuhým tělem	<i>Entoma</i> - hmyz (další vzdušnicovci, klepítkatci)
S měkkým tělem	<i>Malakia</i> (hlavonožci) <i>Ostrakoderma</i> – „tvrdoskořápkatí“ (mlži, plži) <i>Malakostraka</i> – „měkkoskořápkatí“ (korýši) <i>Zoofyta</i> - (hvězdice, živočišné houby aj.) tj. organismy „na přechodu mezi živočichy a rostlinami“

Ryby správně dělí na chrupavčité (rejnok a žralok) a kostnaté. Opici zařadil vedle savců a člověka.

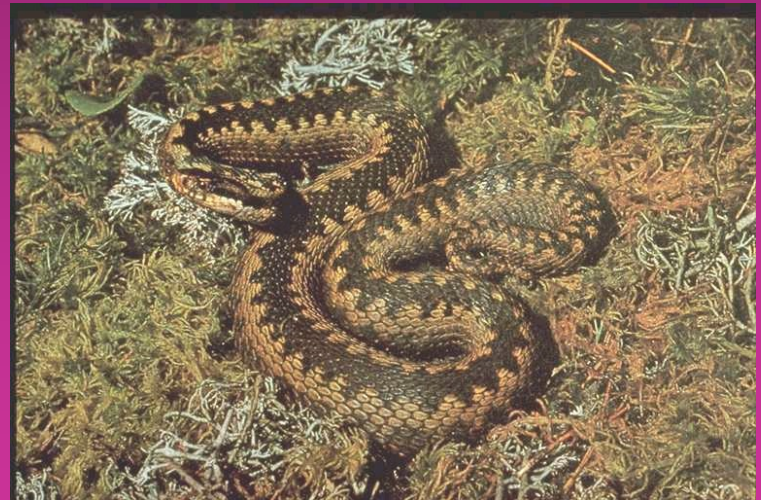
Popsal i živočichy které neznal z autopsie - např. krokodýla a lva, ale i některá zvířata bájná jako např. draka či jednorožce.

Popisuje pupeční šňůru při porodu delfínů – řadil je proto s velrybami k „beznohým živorodým“

Popisuje však i živorodost u žraloků a u některých hadů

Peri zóón morión (lat. *De partibus animalium* - O částech zvířat)

Srovnávací anatomie a fyziologie

- Korelace znaků – živorodí čtvernožci mají chlupy a vejcorodí šupiny
– žádný živočich nemá zároveň trháky a rohy
= býložravost + rohy / masožravost + trháky
- brodiví ptáci – dlouhé nohy
 - kachny, husy, labutě ... – plovací blány
 - nelétaví ptáci – nemají ocasní pera

Peri zóón morión (lat. *De partibus animalium* - O částech zvířat)

Srovnávací anatomie a fyziologie

Korelace znaků – živorodí čtvernožci mají chlupy a vejcorodí šupiny
– žádný živočich nemá zároveň trháky a rohy
= býložravost + rohy / masožravost + trháky

- brodiví ptáci – dlouhé nohy
- kachny, husy, labutě ... – plovací blány
- nelétaví ptáci – nemají ocasní pera

Morfologie orgánů založena na teleologickém principu (principu účelnosti)
= „příroda nikdy neplýtvá“

Stavba organismu vychází z dokonalého plánu, určujícím každému orgánu právě takový tvar, aby svoji funkci mohl plnit co nejlépe.

Tak je dosažena harmonická rovnováha/propojení mezi látkou a formou = tělem + duší

Peri zóón morión (lat. *De partibus animalium* - O částech zvířat)

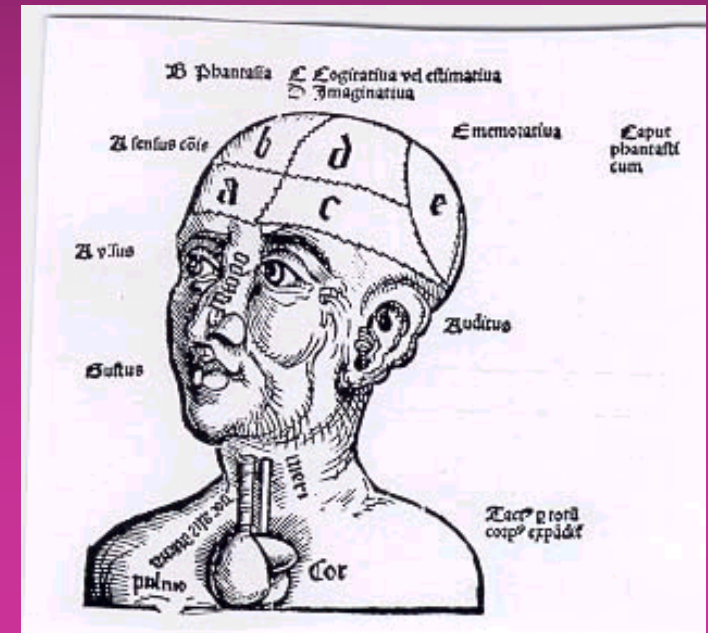
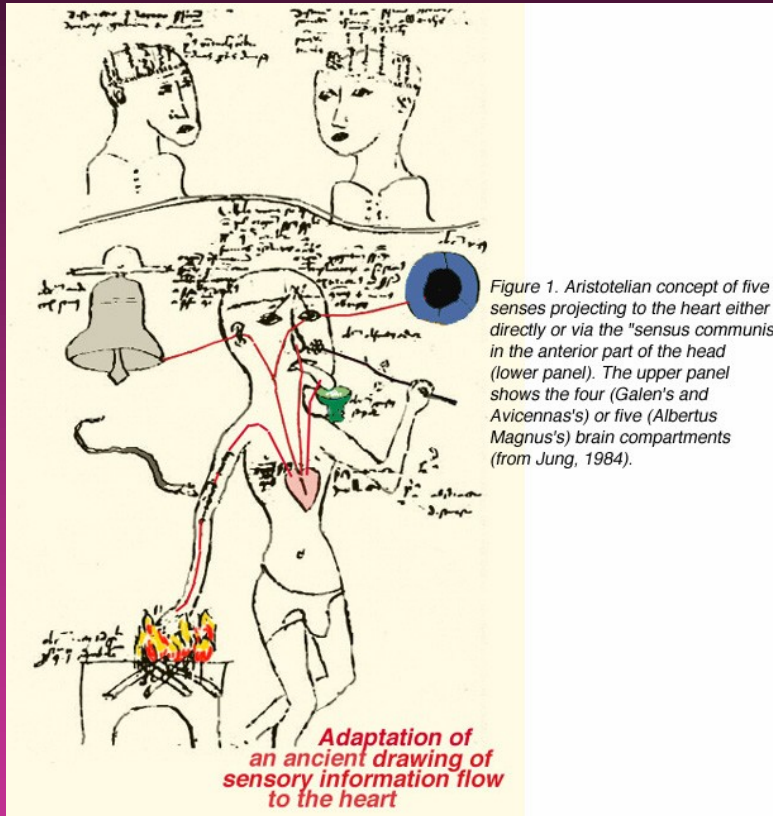
Srovnávací anatomie a fyziologie

Za nejdůležitější orgán a sídlo duše považuje srdce, kde se tvoří krev a na nějž působí vjemy pěti smyslů

Játra - k obohacení krve z potravy

Mozek – k ochlazování krve

Ledviny – k očišťování krve od moči

Peri zóón geneseós – lat. *De generatione animalium* – O vzniku zvířat

Definuje 4 způsoby vzniku zvířat:

1. samoplození (též prvoplození),

2. pučení,

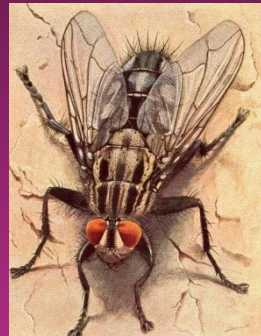
3. hermafroditní plození

4. pohlavní plození

– dominantní mužský živel = aktivní
nositel tvaru - formy („Slunce“)

– submisivní ženský živel = pasivní
nositel hmoty - látky. („Země“)

prvooplození (*generatio spontanea seu equivocata*)
= drobní živočiché (blechy, mouchy, měkkýši, „červi“) mohou
vznikat z hnilých látek, úhoři z bahna, jako když z beztvarého
kusu mramoru vzniká tvořivou rukou umělce krásná socha.
Někdy logicky dedukuje: úhoř = ve Středomoří jediná ryba bez
semenné tekutiny => nemůže se pohlavně množit.

Peri zóón kinéseós (lat. *De animalium motione*) - O pohybu zvířat - migrace ptáků, savců i ryb, ptačí teritorialita

Peri zóón poreias (lat. *De animalium incessu*) - O vývoji zvířat. Některé metamorfózy hmyzu, hibernace, organizace sociálního hmyzu, vývoj zárodku kuřat (domnívá se že orgány jsou již v zárodku předvytvořené a jen se během vývoje zvětšují a mění se již jen minimálně)

Celkem vedl Lykeion 36 let

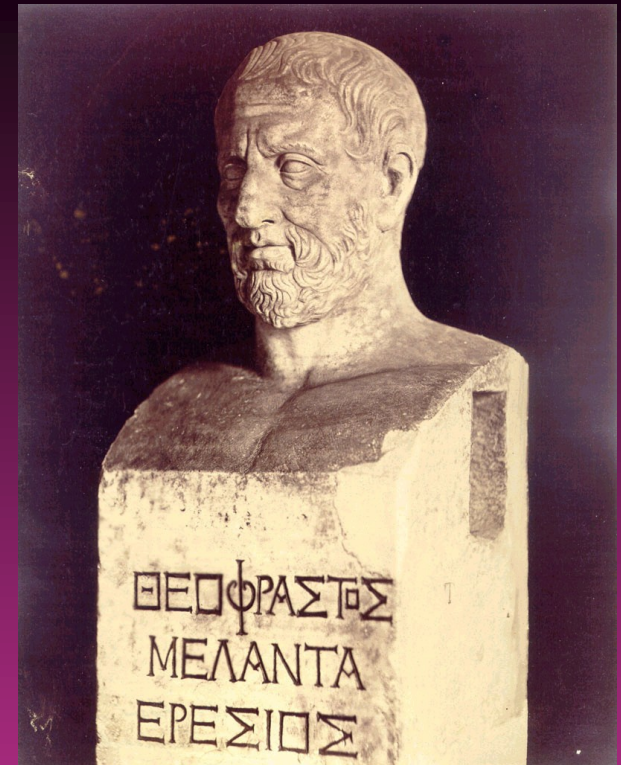

Zakladatel (otec) botaniky

= jako první ji studoval jinak než jen pro praktické účely

Mnohá ze svých botanických pozorování uskutečnil v zahradě Lykeionu.

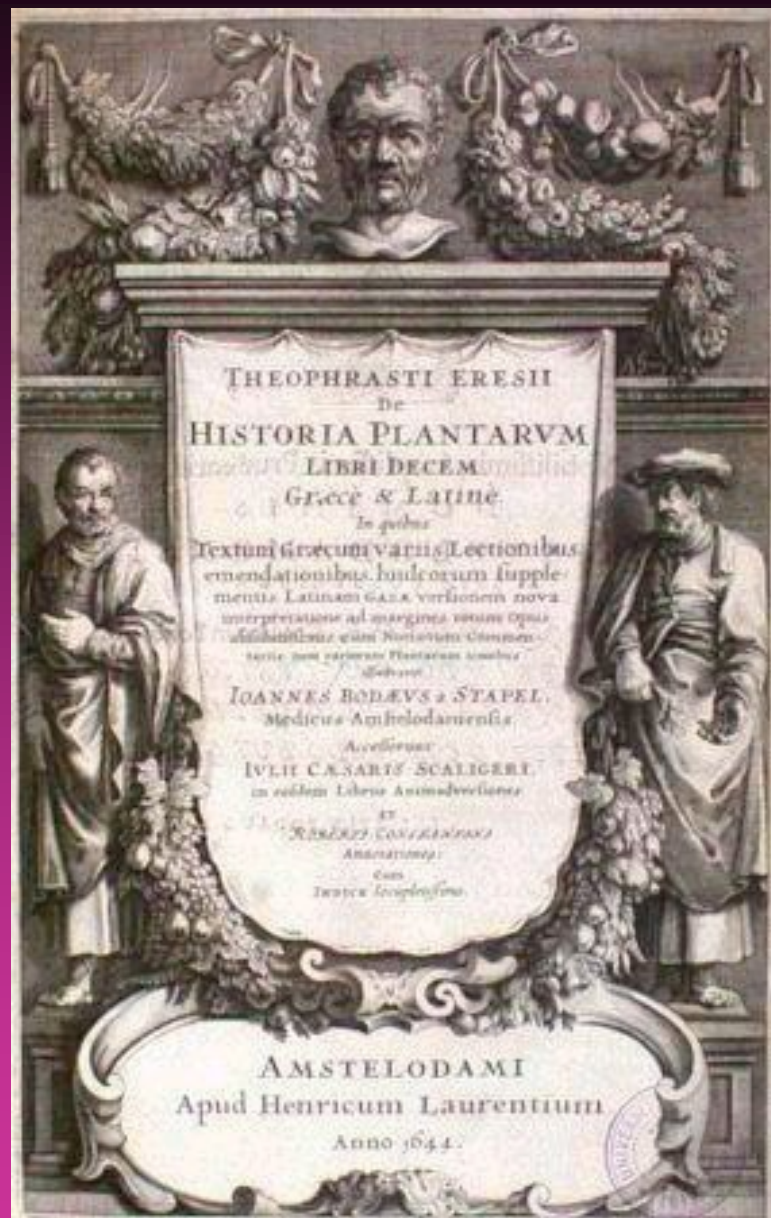
Shromáždil a utřídil také poznatky z výprav Alexandra Makedonského.

Dvě základní botanická díla

Peri fyton historia - (*Historia plantarum* - Dějiny rostlin), pojednávající o všeobecné a systematické botanice

Peri fyton aition - (*De causis plantarum* - Příčiny rostlin), pojednávající o fyziologii rostlin a praktické botanice.

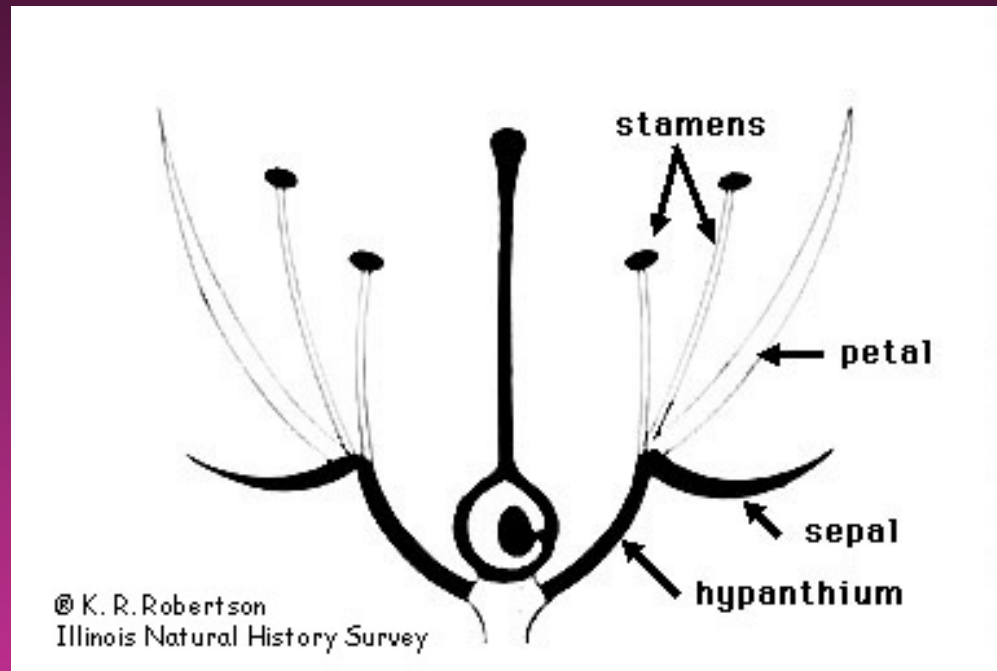
Dílo *Historia plantarum* pojednává v jednotlivých knihách:

1. Části rostlin (morfologie)
2. Rozmnožování a pěstování rostlin
3. Volně rostoucí domácí stromy
4. Cizokrajné stromy
5. Vlastnosti dřev
6. Volně rostoucí keře a byliny
7. Zeleninové rostliny
8. Obiloviny a luštěniny
9. Léčivé a další užitkové rostliny

Přibližně 480 druhů rostlin

Historia plantarum – První kniha: Části rostlin

= přehled tvarů listů, květů, květenství, plodů, semen či kořenů.

na plodu rozlišoval např. oplodí (*perikarpion*) a semeno (*sperma*), na květu svrchní a spodní semeník, počet korunních lístků, volné či srostlé obaly.

Historia plantarum – První kniha: Části rostlin

V této první knize jsou rostliny rozděleny na:

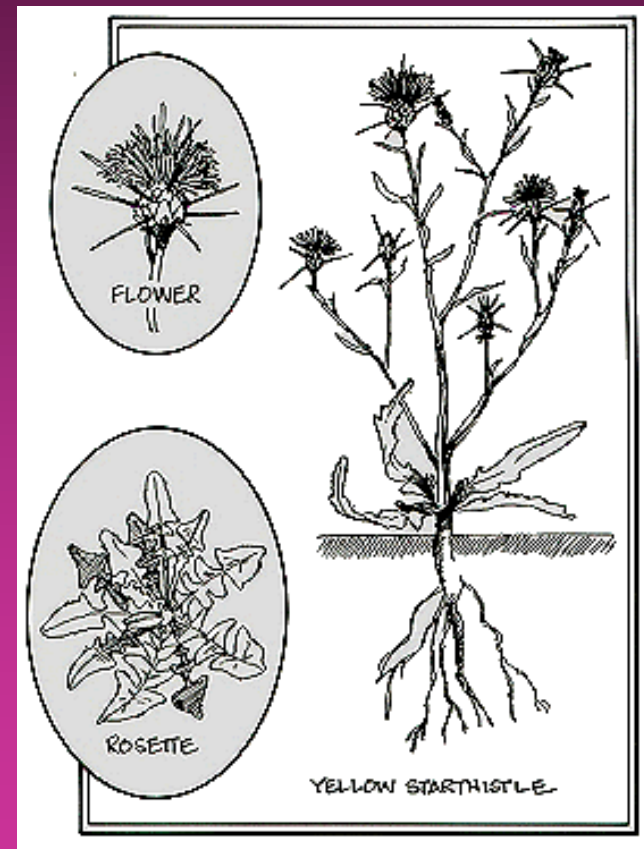
(1) stromy, (2) keře, (3) byliny

(3a) vytrvalé

(3b) jednoleté

První klasifikační systém rostlin na principu habituálním.

Rozlišuje také přechod mezi jednoletostí a polykarpíí – dvouletost rostlin

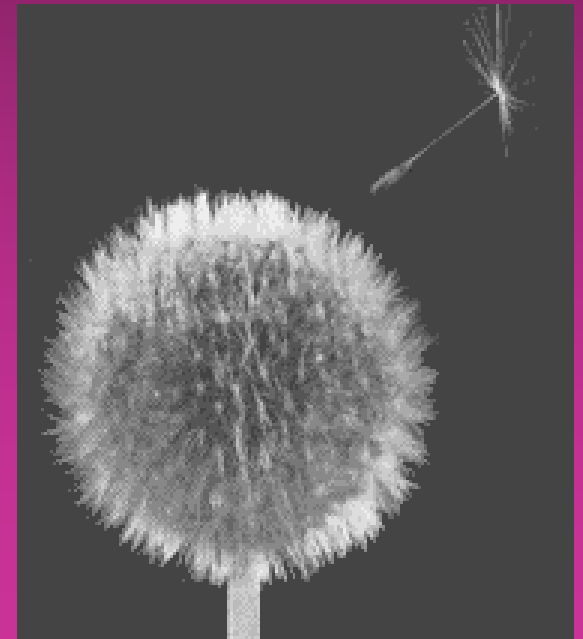

Historia plantarum – 2. Kniha: Růst a rozmnožování rostlin
sezonalita v tvorbě plodů/semen, hlíz, cibulí ...,
vliv zavlažování, půdních typů a hnojení na růst a tvorbu
semen

Poněkud „lysenkisticky“ působí jeho tvrzení o transformaci
rostlin, pokud jim není věnována péče:
bergamotu v mátu
pšenice v jílek

Také tvrzení, že udupání semen celeru
po zasetí vede ke kadeřavosti jeho listů
je z oblasti fantazie

V některých případech věnuje
pozornost i způsobu rozšiřování rostlin

Historia plantarum – 2. Kniha: Růst a rozmnožování rostlin

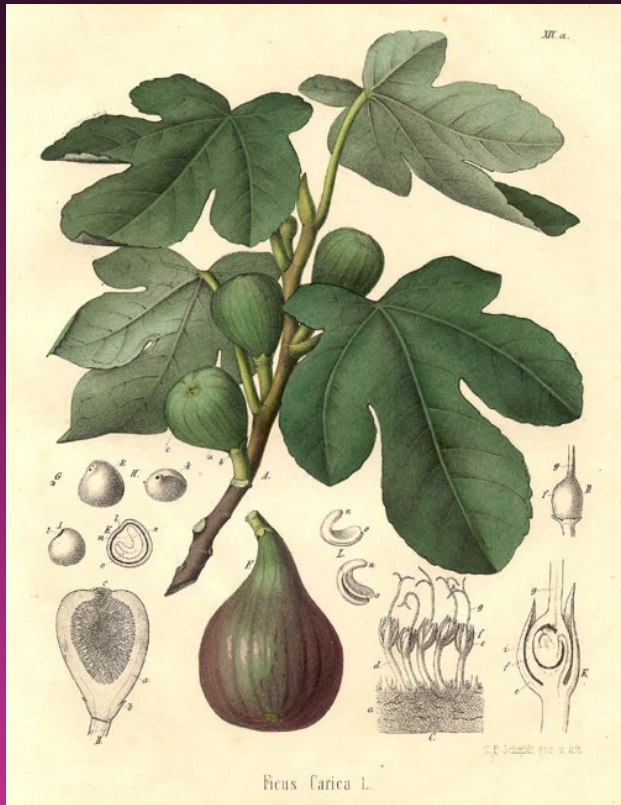
Intuitivně chápe pohlavnost rostlin

Píše např., že u dvoudomé palmy datlové je dobré květenství plodonosných stromů poprášit žlutým práškem ze stromů prašnickových

Pro tvorbu semen tak nestačí jediná rostlina. Přenos pylu lze však uskutečnit i uměle (uříznutým samčím květenstvím)

Historia plantarum – 2. Kniha: Růst a rozmnožování rostlin

Všimá si také role hmyzu při vzniku semen a plodů – např. u fíkovníku zmiňuje, že vosičky vyletující z fíků zalézají do jiných, což způsobuje jejich dozrání, zatímco když vosičky „nedorazí“, fíky předčasně opadnou

fíkové vosičky (*Agaonidae*)
okřídlená oplozená samička vyletí s pylem z květenství/plodenství otvorem, který prokousal sameček silnými kusadly a při lezení do mladého sykonia ztrácí křídla

vajíčka kladou do krátkočnělečných a sterilních květů, semena vznikají s opylených květů dlouhočnělečných

Historia plantarum – 3. Kniha: Divoce rostoucí stromy a keře

Zdůrazňuje závislost rozšíření některých druhů nadmořské výšce.

Rozlišuje např., že

(i) některé stromy rostou jen v horách,

(ii) jiné jen v nížinách

(iii) u některých nemá nadmořskou výška na rozšíření vliv, nicméně plodnost mají v nížinách vyšší, zatímco v horách dozrávají jejich plody později

Rozmnožování ze semen a plodů popř. kořenů považuje za jediné – odmítá důrazně názory dřívějších filosofů jako Anaxagora, který se domníval, že vzduch „obsahuje“ semena všech rostlin nebo Diogena, který se domníval, že ke vzniku rostliny postačí smíchat půdu s vodou ...

Historia plantarum – 4. Kniha: Cizokrajné stromy a keře

Píše o rostlinách Peloponézu, Anatolie, Egypta, Lybie, ale také Indie. Zdůrazňuje závislost rozšíření některých druhů a vegetačních typů na klimatu.

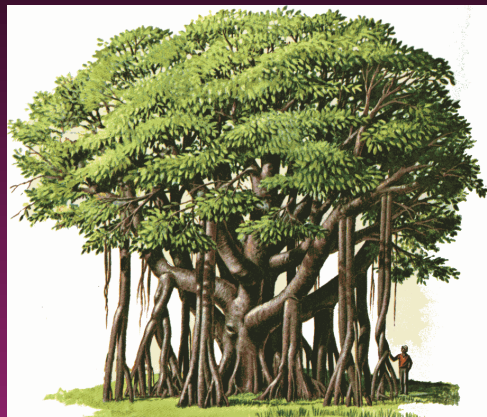
Rozlišuje opadavé a stálezelené stromy.

Píše poprvé o mangrove, o nichž se dozvěděl z díla *Paraplús (Plavba)* admirála Nearchose z Amfipole, účastníka tažení Alexandra Makedonského do Indie

Historia plantarum – 4. Kniha: Cizokrajné stromy a keře

Z indického Alexandrova tažení jsou zde např.:

banyan, *Ficus benghalensis*

Gossypium herbaceum

Piper nigrum

Cinnamomum zeylanicum

Historia plantarum – 5. Kniha: Vlastnosti dřev

Všimá si odolnosti, tvrdosti, pružnosti, hustoty jednotlivých dřev i jejich letokruhové struktury.

Popisuje, které druhy stromů se hodí pro (i) tesařské práce při stavbě domů, (ii) pro truhlářské využití, (iii) pro stavbu lodí, (iv) výrobu zbraní zejména luků

Historia plantarum – 6. kniha: Keře a dřevnaté byliny s trny i bez nich

Divoce rostoucí druhy

Rosa, Rubus, Prunus, makchiové mediterránní keře, ...

Carduus, Cirsium, Onopordon, Sylibum a další *Cardueae*,
Eryngium

Apiaceae, Lamiaceae, Asteraceae ...

nejen tvar a stavba listů, květů, ...

ale i barva, vůně a místa kde vyskytují ...

Historia plantarum – 7. Kniha: Zeleninové rostliny

Přehled pěstovaných zeleninových druhů (včetně odrůd např. u cibule) s přehledem toho, v které roční době je třeba je vysévat nebo sázet

po letním slunovratu spolu s koryandrem, salátem, hořčicí a cukrovou řepou, ...

po jarní rovnodennosti

po zimním slunovratu spolu s celerem

Všimá si i možných zeleninových náhražek, mj. pampelišky

Historia plantarum – 8. Kniha: Obiloviny a luštěniny

Pšenice, žito, oves, ječmen, proso, čirok a různé
náhražky

K luštěninám vedle hrachu, fazole, čočky, cizrny dále řadí
také sezam. Dále i různé divoké vikve a hrachory zde
zmiňuje

popisuje zde různé fáze
klíčení luštěnin a obilovin

Historia plantarum – 9. Kniha: Léčivé rostliny

Kapitoly věnované jednotlivým druhům zahrnují jejich jména v různých jazycích, morfologii, výskyt, rozšíření, způsob a dobu sběru a použití při léčení

Popisuje zde způsoby úpravy ve formě fermentovaných listů, čajů, kompotů, zavařenin, čípků, ...

Vedle bylin si všímá i dřevin, zejména těch, z nichž se získává latex, pryskyřice, kleje, oleje, terpentín, balzámy, kadidlo, ...

Zmiňuje různé jedy a protijedy, prostředky pro potraty, bezbolestnou euthanasii

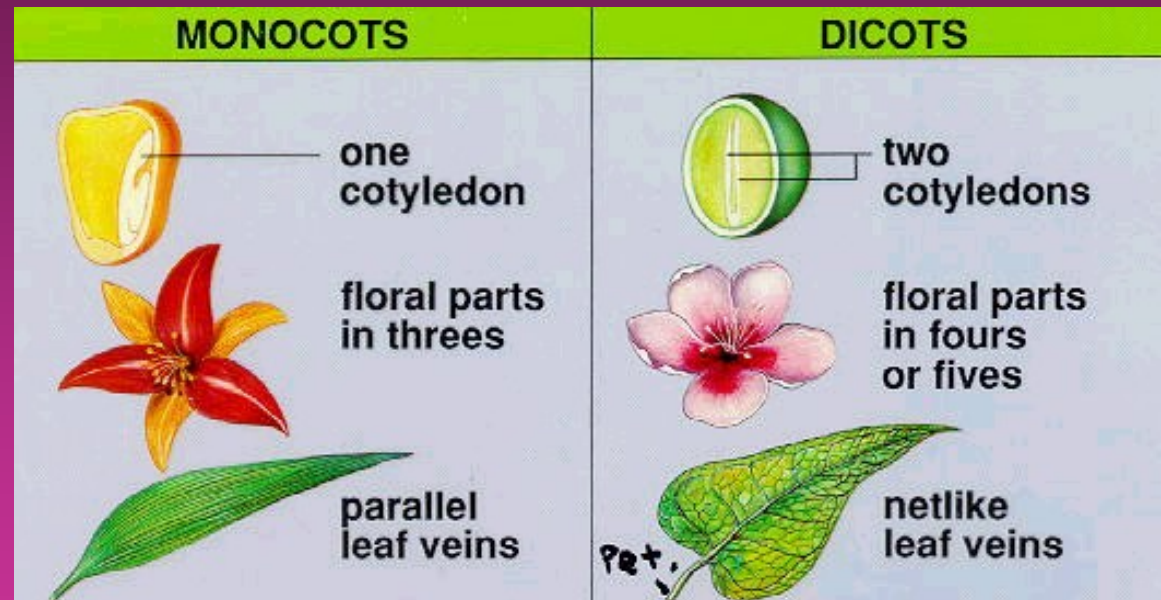
Také různé magické a halucinogenní rostliny zde lze nalézt.

V 6 kapitolách díla *De causis plantarum* je pojednáno:

1. O klíčení rostlin a jejich růstu a o roubování dřevin
2. O vlivu vody, větru, tepla a půdy na vegetativní části i na plody; dále pojednává o epifytech, o pohybech květů, stonků a listů.
3. O zemědělství, sadařství a vinařství
4. O semenech a jejich uchovávání a klíčení
5. O proměnách rostlin, o jejich nemocech a smrti
6. O chuti a vůni rostlin

Intuitivně si uvědomuje, že rostliny je možno rozdělit na ty, které mají stonek nevětvený a listy jednoduché s rovnoběžnou žilnatinou a na rostliny se stonkem větveným a žilnatinou větvenou

- tedy na jednoděložné a dvouděložné
- (u obilovin pak zdůrazňuje také jejich rozdílnost v kořenech oproti rostlinám bobovitým).

Všimá si seismonastických pohybů u rodu *Mimosa*

Nebo transportu semen pomocí vody v řece.

Mnohé z theophrastovských termínů použil později v základním díle morfologickém *Isagoge phytoscopica* Joachim Jung v roce 1678.

Zhuštěná forma díla a množství příkladů naznačují,

že obě Theophrastova díla byla používána jako podklady k jeho přednáškám v Lykeionu

Byla jím patrně celoživotně kompilována.

Z dalších Theophrastových přírodovědných spisů možno zmínit:

Peri lithón - O nerostech, které třídil podle barvy, hustoty, tavitelnosti a tvrdosti,

Peri pyros - (O ohni),

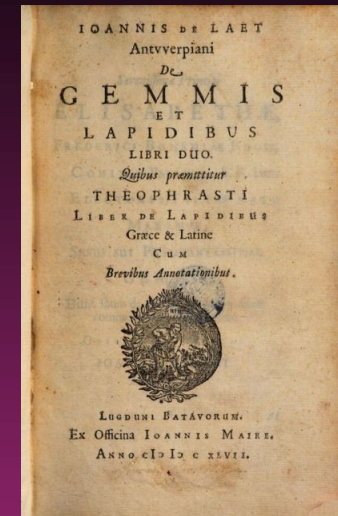
Peri anemón (O větrech),

Peri sémeión (O povětrnostních znameních),

Peri osmón (O vůních),

Peri hidrótos (O potu),

Peri kopón (O únavě).

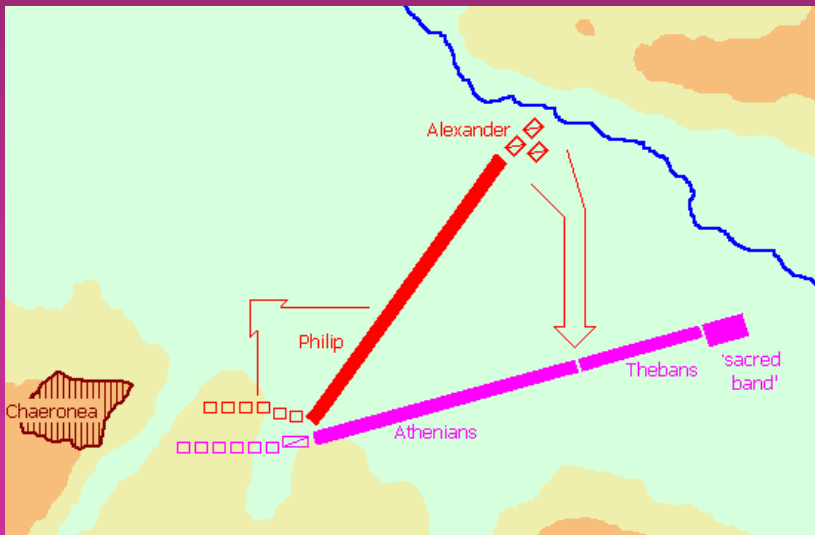

Helénistická Alexandrie

Historické pozadí

338 př. Kr. bitva u *Chaironey* - Athény poraženy - tradiční koncepce menších městských států vystřídána makedonskou koncepcí velké říše

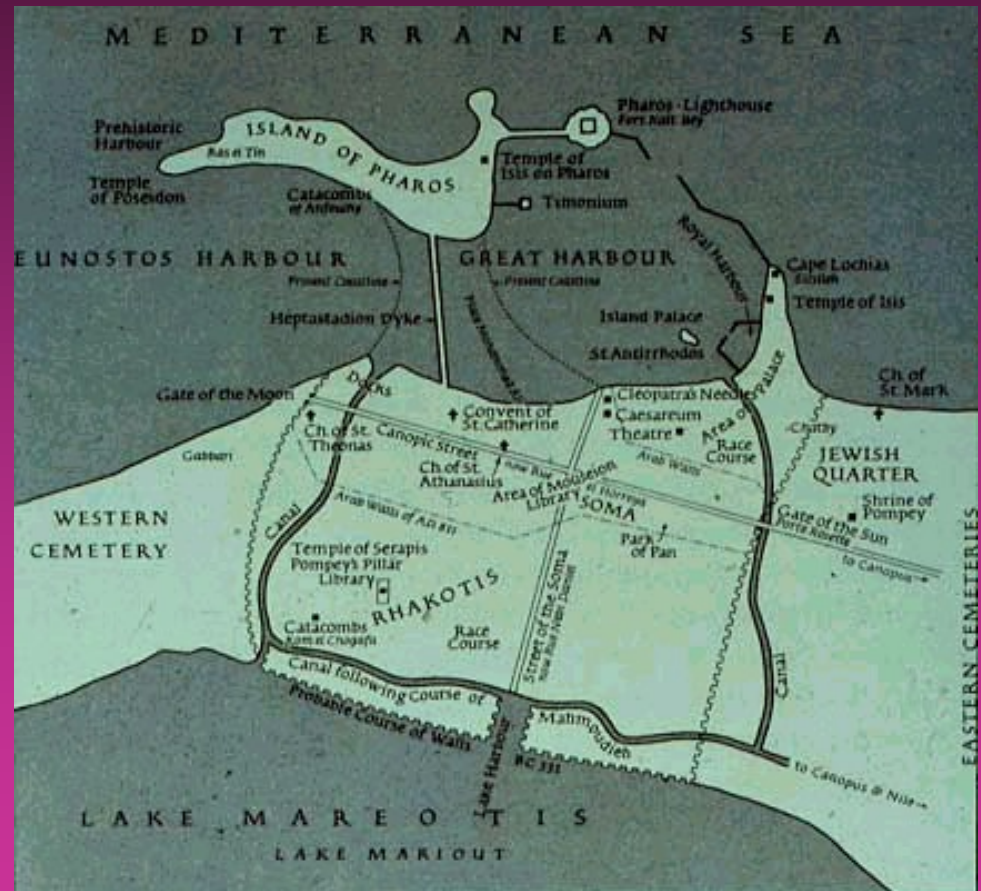
336-323 Alexandr Makedonský vytvořil jednu z největších říší v dějinách vůbec. Dříve než ji stačil politicky a administrativně stabilizovat zemřel v Babylonu roku 323 př. Kr., a to bez vlády schopného následníka.

Alexandrie

zal. 331 př. Kr. Alexandrem Velikým při deltě Nilu. Systémem kanálů město propojeno přes jezero Mareotis s Nilem = významná obchodní křižovatka

Díky dynastii Ptolemaiovců zaujalo toto město přední pozici v antické kultuře období helénistického - zhruba 300 až 40 př. Kr.

Ptolemaiovci

Po Alexandrově smrti - boj o následnictví mezi diadochy - správci jednotlivých území Alexandrovy říše - zavražděna Alexandrova manželka Rhóxana i syn Alexandr IV. (309 BC). Generál Ptolemaios převezl Alexandrovu mrtvolu do Egypta.

Prohlásil se za krále Egypta a přijal přídomek Soterus = osvoboditel. Ptolemaiovská dynastie pak vládla v Egyptě po 300 let.

Alexandrijský maják

Múseion

Řecko-makedonský král Egypta Ptolemaios I. Soterus, vyrůstal po boku mladého Alexandra a cenil si vysoko výchovy jeho učitele Aristotela

Rozhodl se proto vybudovat v alexandrijské královské čtvrti na počátku 3. stol. B. C. podle vzoru Aristotelova Lykeionu největší vědeckou instituci starověku *Múseion*.

(Svatyně múz = patronek filosofie a veškerých věd)

Ptolemäos I. Sagos genehmigt den Plan des Museums zu Alexandria.

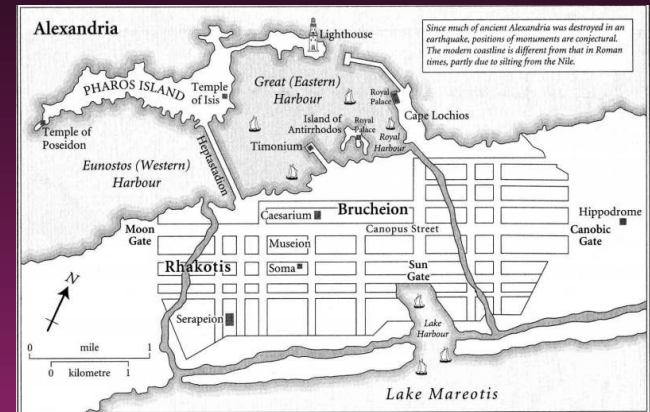
Prucheion a Serapeion

Velká knihovna = veškerá řecká i římská literatura - v 1. stol. BC na sklonku dynastie Ptolemaiovců – 700 000 svitků

Starší část knihovny v královském paláci (*Prucheion*, lat. *Prucheum*), založena Ptolemaiem I.

Ptolemaios II. založil další část v chrámě Serapově (*Serapeion*, lat. *Serapeum*), jež byla

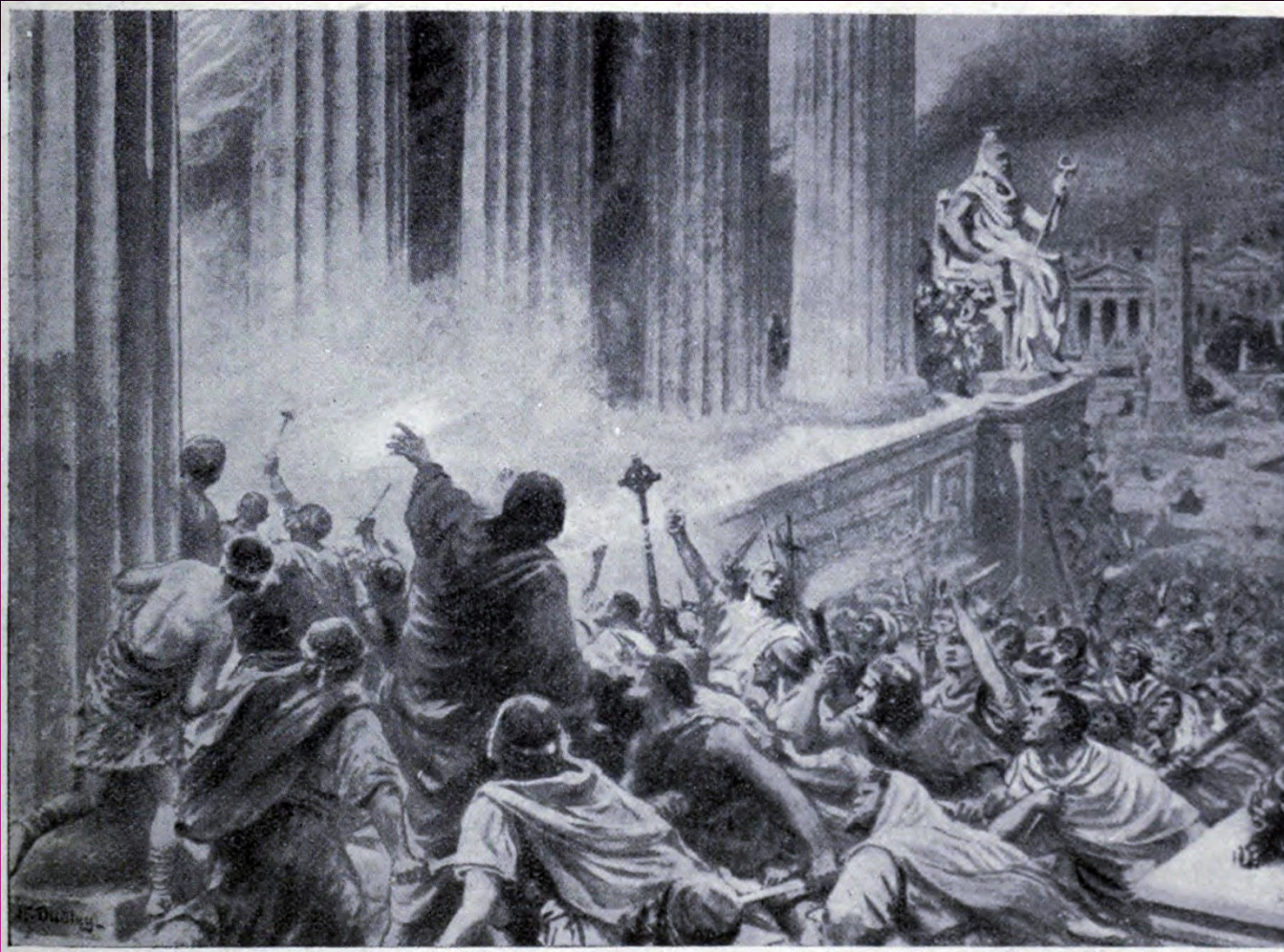
vedle učenců
Múseionu
přístupná i
široké
veřejnosti.

Kromě shromažďování literatury zaměstnávala Velká knihovna i množství opisovačů a písařů

Ti přepisovali vypůjčené knihy, či svazky poškozené, jimž hrozilo zničení

Období prvních Ptolemaiovců = vrchol knižní produkce starověku

Knihovna existovala nepřetržitě až do r. 391 (po Kr.)

Část uložená v královském paláci byla zasažena požárem již během obléhaní Caesarových vojáků, opevněných v tomto paláci (během střetnutí jež vedla Kleopatra po boku s Caesarem proti svému bratru Ptolemaiovi XIII. Dionysovi roku 48 př. Kr.)

Podmínky pro vědeckou práci

Múseion = státní vědecká instituce
zoologická a botanická zahrada,
pítevna, různá experimentální zařízení,
astronomická observatoř

Konala se v něm vědecká zasedání,
přednášky

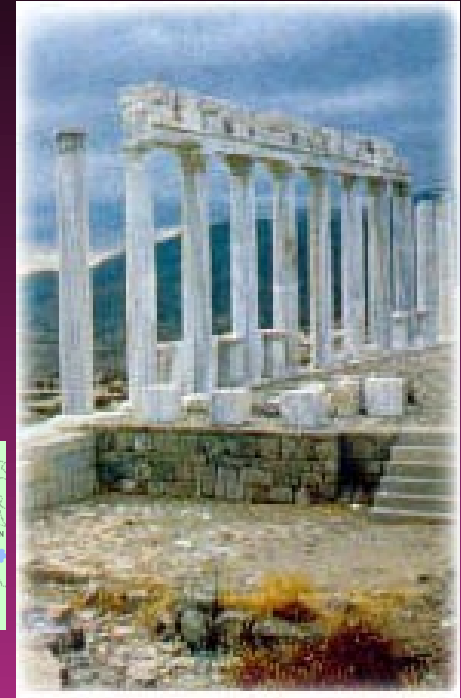
Vědci pobírali doživotní rentu za
badatelskou činnost

Obdoby Múseionu a Velké Knihovny

knihovna v maloasijském *Pergamonu* (založená dynastií Attalovců). 200 tisíc svazků této knihovny, daroval Marcus Antonius své milence Kleopatře jako náhradu za svazky zničené při požáru *Prucheionu*.

Pergamon

Kolos rhodský

Další byly

v syrské *Antiochii* (založená dynastií Seleukovců)

na ostrově *Rhodos*

Pergamen

Ptolemaiovci střežící prvenství své knihovny, chtěje zpomalit růst pergamonské knihovny, omezili vývoz papyru, jehož monopolním výrobcem Egypt byl. To mělo za následek masové využití speciálně upravených (tuku zbavených, vápnem mořených a pemzou hlazených) ovčích, telecích, kozích nebo oslích kůží, zvaných nejprve diftera a později pergamen právě v Pergamonu. Výroba pergamenu byla známá v Egyptě již kolem roku 1400 př. Kr.

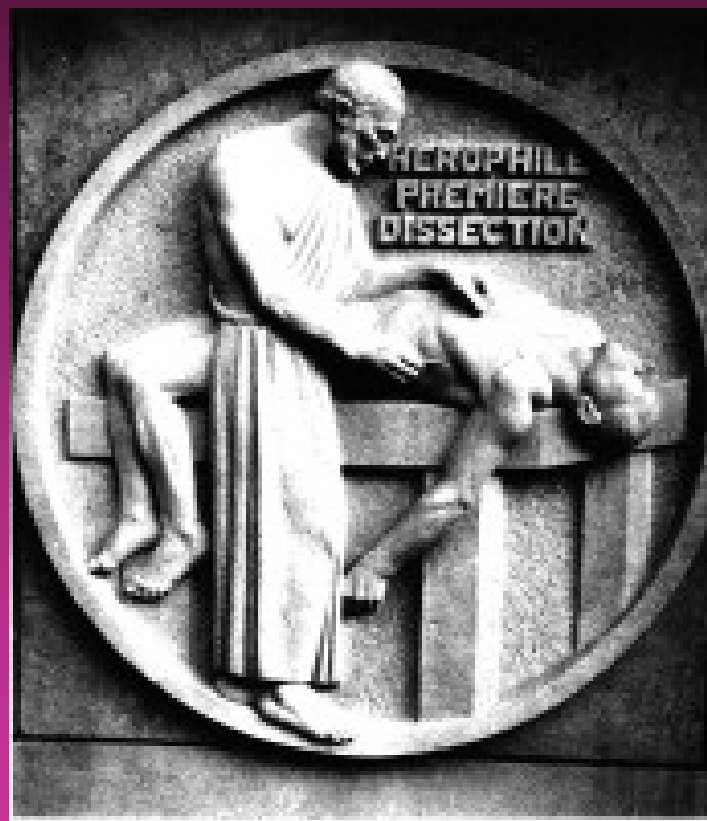
Pro poměrně značnou cenu nemohl však kvantitou pergamen konkurovat papyru. Byl však pro svoji kvalitu a trvanlivost vyráběn po celé období starověku. Teprve v raném a především vrcholném středověku začíná být postupně užíván výhradně pergamen.

Hérofilos z Chalkedónu (3. stol př. Kr.)

Vyrostl na ostrově *Kós*, kde studoval v lékařské škole víc než 100 let po Hippokratovi. Ptolemaiem I. pozván, aby působil v Múseionu.

Poprvé provedl pitvu mrtvoly za přítomnosti žáků a asistentů. Údajně mu bylo dovoleno provádět vivisekci - zkoušky na živých zločincích.

Pitvy mu poskytly dostatek materiálu k tomu, aby položil základy vědecké anatomii - je proto právem nazýván otcem anatomie.

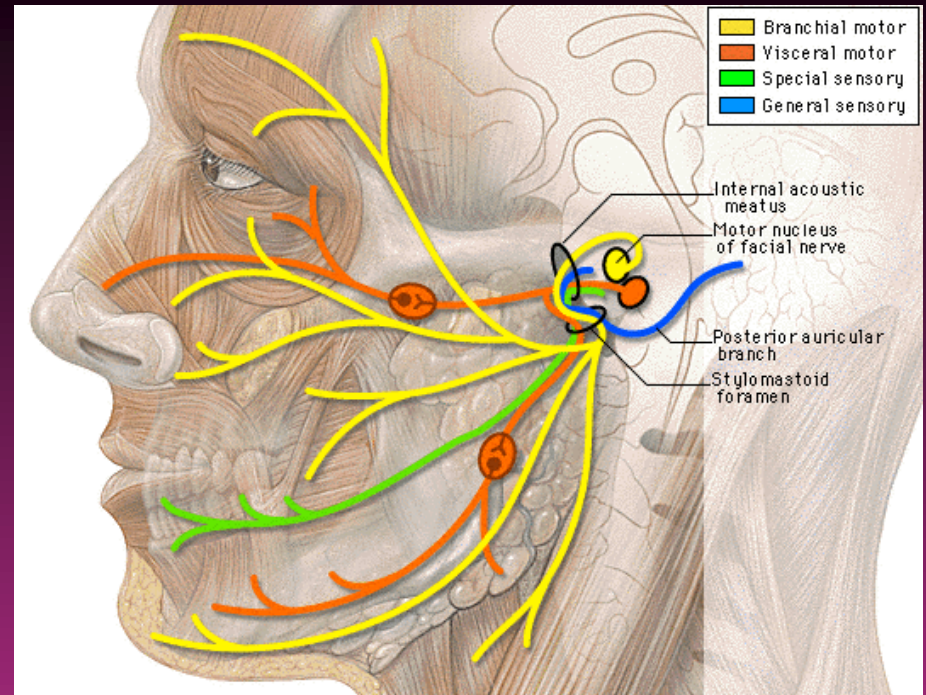

Funkčně odlišil nervy od šlach a cév

Nervy rozdělil na smyslové - sensorické a pohybové – motorické,

Popsal mozkové pleny a mozkové dutiny.

Tepny odlišil od žil dle anatomické stavby

V lidském těle rozlišil čtyři hlavní pochody:

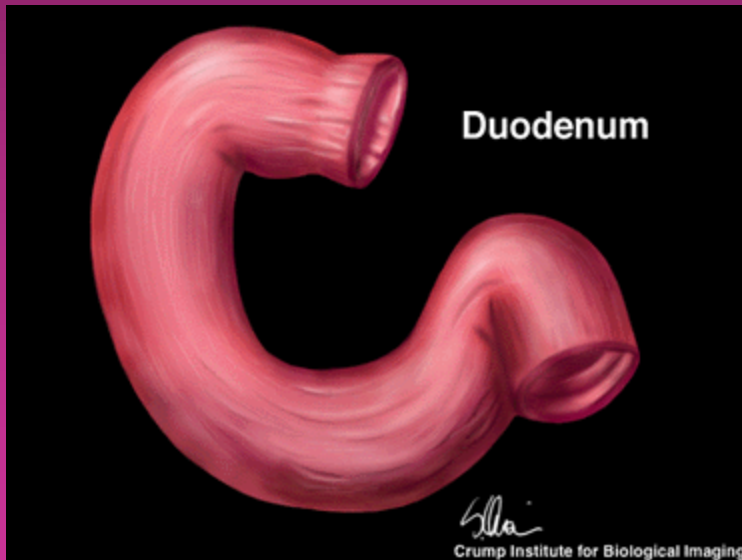
(1) zažívání - s hlavním orgánem játry,

(2) zahřívání - se srdcem jako hlavním orgánem,

(3) vnímání - zprostředkované nervy,

(4) myšlení - s centrem v mozku.

Nervy si představoval jako trubice naplněné proudícím fluidem, analogicky jako cévy naplněné krví). Vytvořil některé anatomické termíny používané do současnosti - reticula, duodenum (dvanácterník - "úsek střeva dlouhý 12 prstů"). Věnoval pozornost příznakům choroby čímž položil základy symptomatologie.

Jako první klinicky využívá puls (měřený pomocí vodních hodin - klepsydra). Vedle řady léků doporučoval i preventivní gymnastiku a různé diety. Je autorem tří knih o anatomii a příručky pro porodní báby.

Antický Řím

Římský školský systém třístupňový:

1. Elementární škola 7-12 let (*ludus magister*) čtení, psaní a počítání.

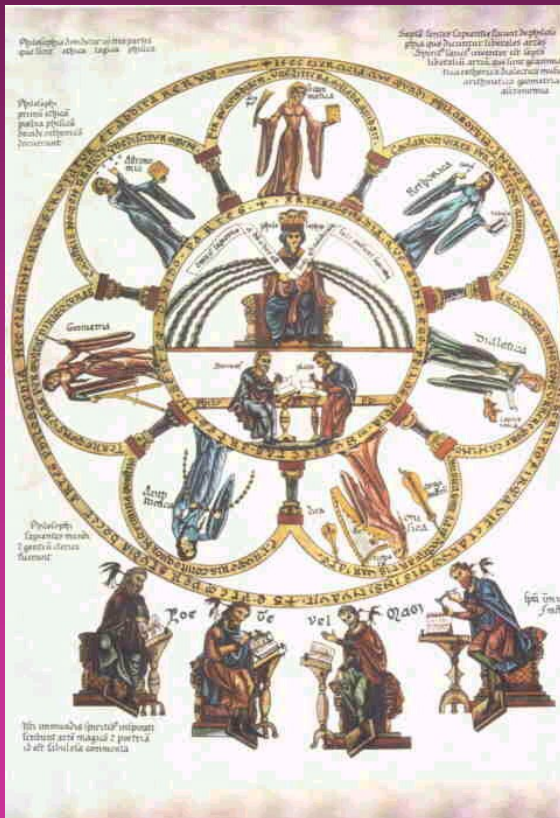

La Educación en la República romana

Římský školský systém třístupňový:

2. Gramatická škola 12-17 let (*ludus grammaticus*), mluvená řečtina, četba řeckých i latinských klasiků, později sedm svobodných umění, někdy i architektura a lékařství.

V díle *Disciplinarum* shrnuje alexandrijský systém vědních oborů do sedmi disciplin = obsah vzdělání

Sedmero svobodných umění - *septem artes liberales* –

gramatika, dialektika, rétorika, aritmetika, geometrie, astronomie a múzika. Systém později převzatý na artistických (= filosofických) fakultách středověkých universit.

Římský školský systém **třístupňový**:

3. **Rétorická škola**, stylistika a rétorika – absolventi politikové či právníci.

ludus magnus v Římě

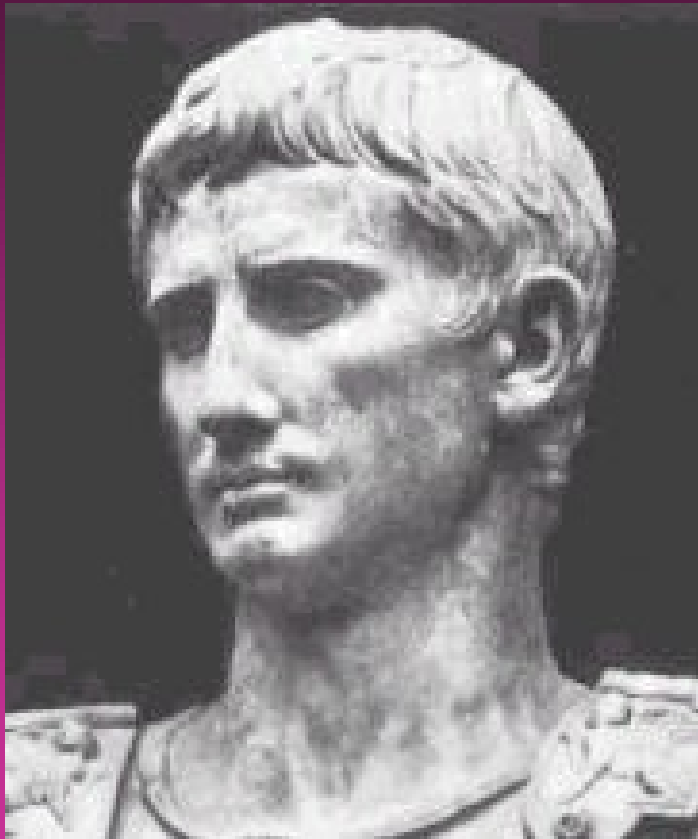
Římané přejímají helénskou vědu, překládají řecké knihy - latinizují je a přenášejí a uchovávají tak tyto poznatky pro další generace středověkých myslitelů.

Bez zprostředkovatelské role Říma by poznatky helénské a helénistické epochy dříve nebo později zanikly.

Římská věda orientována na praxi, rozvíjí se např. stavitelství a jiné technické obory

Na základě znalostí alexandrijských astronomů je roku 46 př. Kr. reformován na Caesarův příkaz římský občanský kalendář.

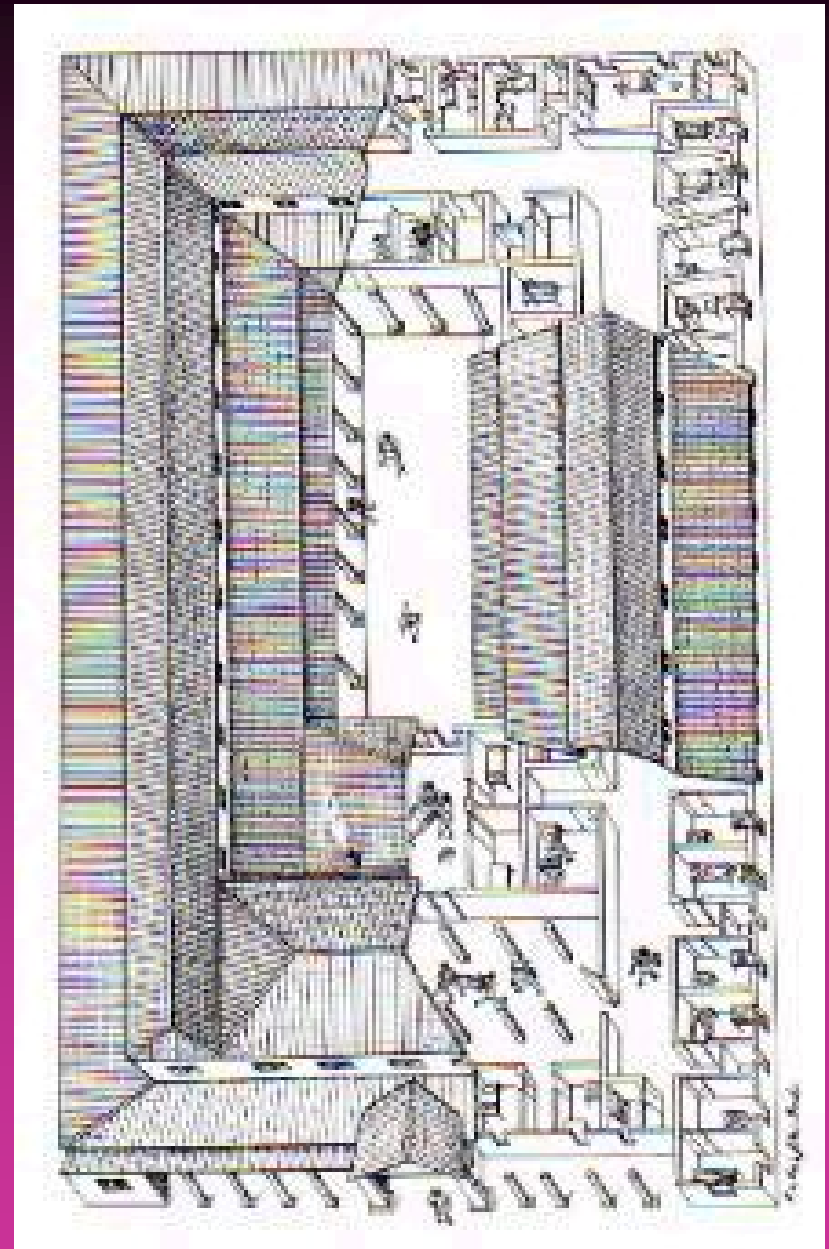
Od té doby má 365 dní a jednou za 4 roky 366. Na počest Caesarovu je nazýván juliánský, měsíc, kdy se Gaius Julius Caesar narodil je od té doby nazýván *Julius*).

Před tím měl rok 355 dní a každý druhý rok se musel vkládat různě dlouhý pomocný měsíc Mercedonius

Koncem prvního stol. př. Kr. zřizují Římané první nemocnice zv. *valetudinaria* pro léčení legionářů. Později staví *valetudinaria* pro otroky také statkáři. Z lat. *valetudo* = zdraví.

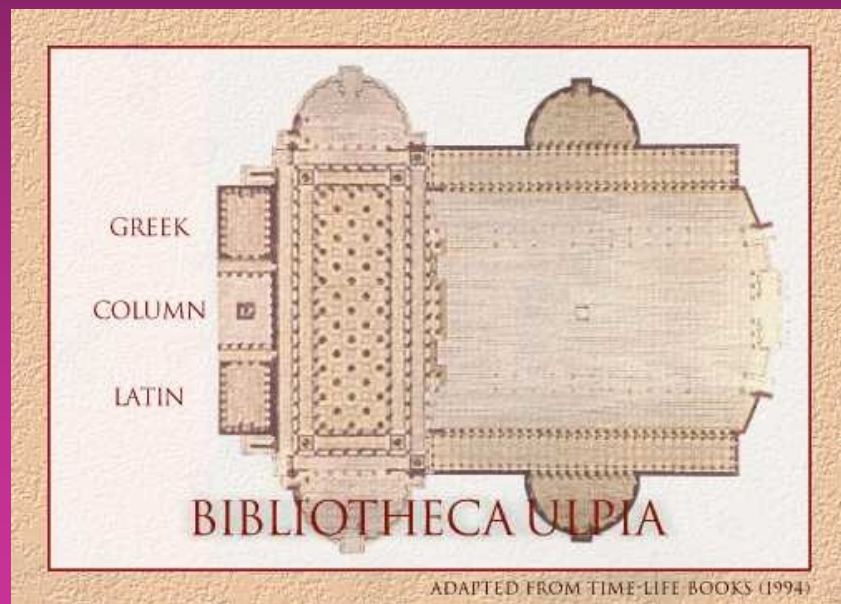
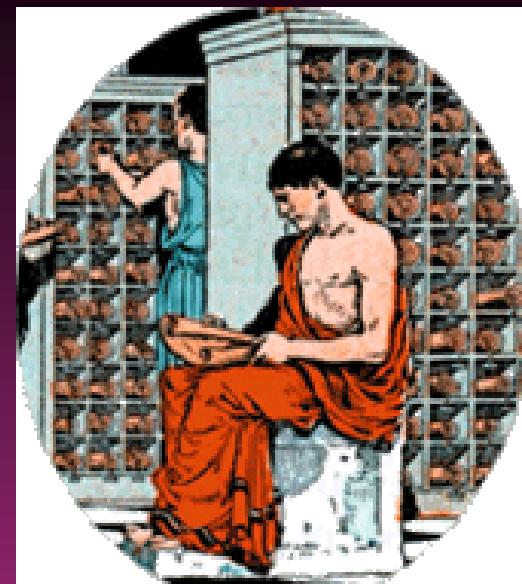
Plán římského valetudinaria

Veřejné knihovny byly přísně presenční.
Každý návštěvník knihovny musel přísahat, že nic neodnese.

Knihovny byly obvykle při chrámech nebo v lázních. Byly to otevřené prostorné místnosti lemované sloupořadím a za ním s dřevěnými regály ve výklencích

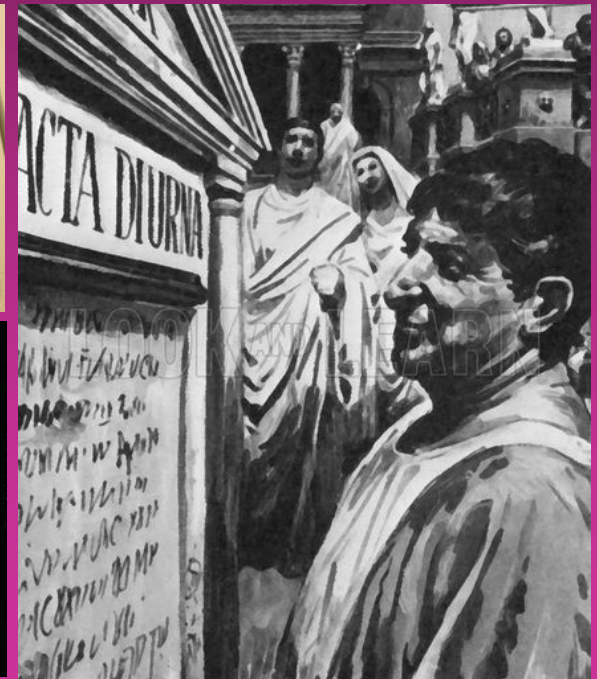
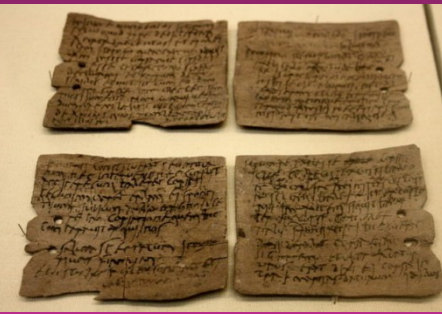
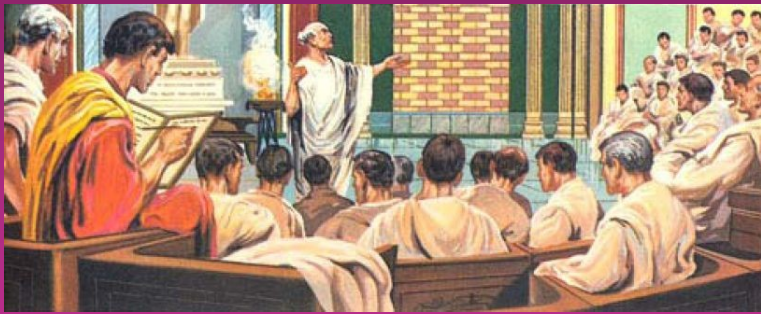
Svitky v pouzdrech – postavených nebo ležících v policích.

U stěn nebo na skříních stály sochy a busty slavných autorů. Knihovnu spravoval otrok nebo propuštěnec, později byl knihovníkem veřejný úředník.

První noviny v historii zavedl Gaius Julius Caesar roku 59 př. Kr., když dal jako konzul uveřejňovat pravidelně obsahy zasedání senátu - *Acta senatus*.

Caesar zavedl i politický časopis, zvaný *Acta populi*, *Acta urbis*, *Acta diurna* = deník). V časopise byly oznamovány politické události i veřejné vyhlášky, také však i soukromá sdělení. Jednotlivá čísla byla opisována a šířena i do provincií. *Acta diurna* vycházela až do doby císaře Konstantina (4. stol.)

Lucius Iunius Moderatus Columella

(1 stol.) Pocházel z Hispánie,

Liber de arboribus (Kniha o stromech)
pojednává o sadařství.

De re rustica libri duodecim –
12ti dílná zemědělská
encyklopedie zahrnující:

- zahradnictví a sadařství - 400
rostlin, mnohé jen odrůdy, ne
druhy.

- vinařství,

- chov velkých i drobných hospodářských zvířat

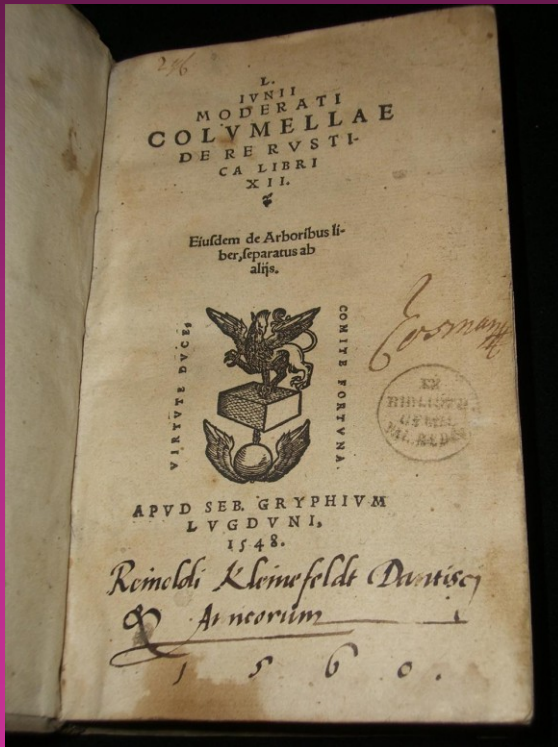
- rybníkářství

- včelařství

- lov volně žijící zvěře

- pedologie,

- kalendář a organizace hospodářských prací
během roku

Plinius, Gaius Secundus Maior (Plinius starší) (23 - 79)

Spisovatel římský

Spisovatel a státní úředník. Navštívil Germánii, Hispánii i severní Afriku.

Byl velmi pilný, málo spal a hodně četl a studoval.

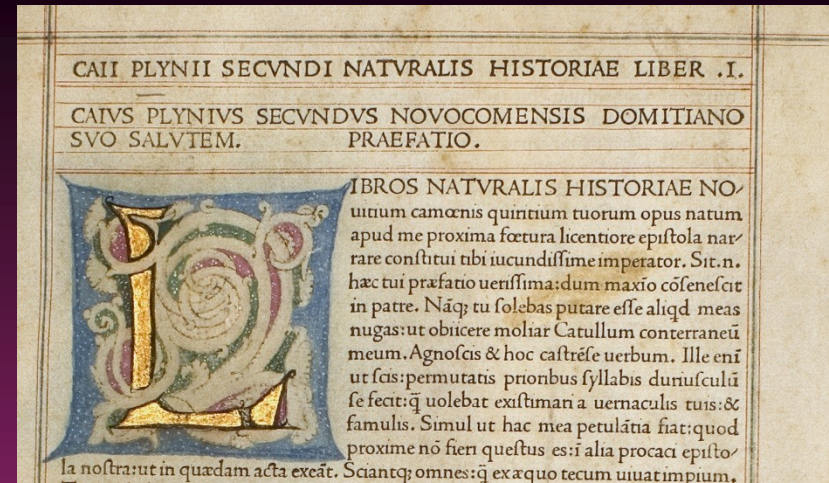
Aby ušetřil čas, jež by ztratil chůzí, nechával se vozit na vozíku a čas během jízdy užíval také ke studiu. Zájem o vědění se mu stal osudný. 24. srpna roku 79 donesla se mu zpráva o obrovském mračnu nad Vesuvem. Plinius se bez prodlení odebral na blízké návrší, aby mohl úkaz co nejlépe pozorovat a pozorování zaznamenávat. Pomocí lehké lodi se dostává do co největší blízkosti Vesuvu a nedbá ani dopadajících rozpálených kamenů a popela ani varování přátel. Odebral se do blízké osady *Stabie* kde přenocoval. Při útěku před lávou a popelem se následujícího dne udusil jedovatými plyny.

Autor spisů vojenských,
rétorických, gramatických a
historických.

Gigantické 37 svazkové dílo
Naturalis historia - ca 20 000
výpisků a poznámek z ca 2000
spisů 474 řeckých a římských
autorů.

Encyklopedie zoologie, botaniky,
mineralogie, astronomie,
geografie, meteorologie a
medicíny

(zčásti také hospodářství,
národopisu a umění).

Liber I. Úvod věnoval svému osobnímu příteli císaři Vespasianovi.

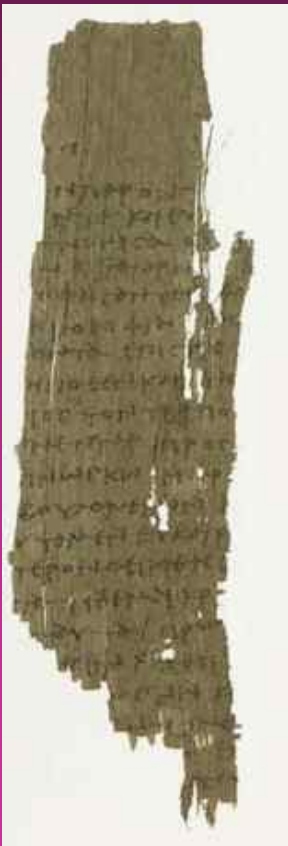
Zbytek této první knihy tvoří obsah celého díla = názvy následujících knih, přičemž za každým obsahem je i seznam autorů, z nichž Plinius pro příslušnou knihu čerpal.

Zájem o knihy byl příčinou čilého obchodu s nimi. Knihkupci zaměstnávali vzdělané otroky - *serviliterati*, kteří na zakázku opisovali požadované dílo. Diktováním bylo možno rozmnožit knihu najednou až na sto exemplářů. Na ulicích byly stánky knihkupců a novinky literatury byly oznamovány na sloupech a dveřích s nápadnou reklamou.

Rukopis předával knihkupci nebo "nakladateli" autor, ale honorář obdržel jen od mecenáše, jemuž knihu v úvodu věnoval. Knihy byly psány na papyrových či pergamenových svitcích.

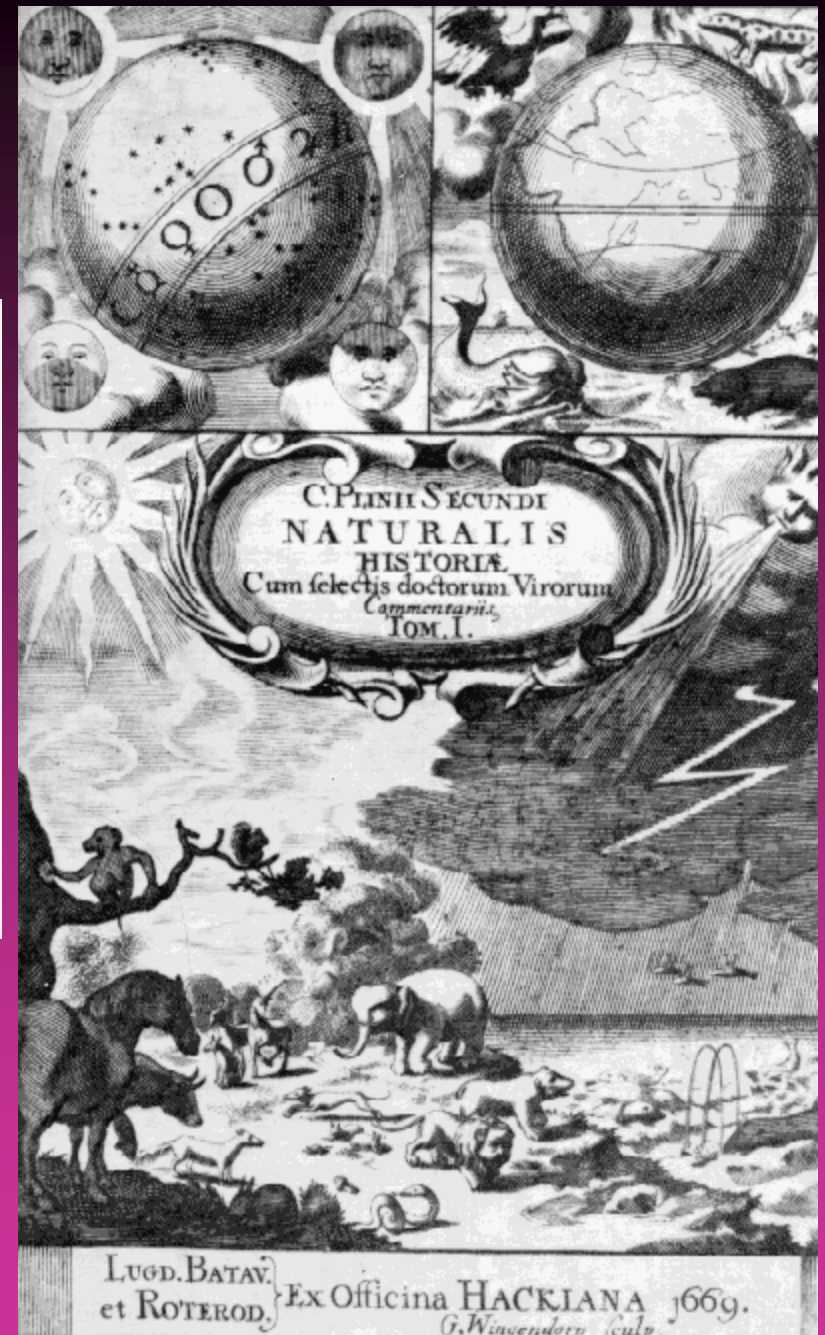
Liber II. An finitus sit mundus et an unus. Pojednává o vesmíru (planety a jejich pohyb, měsíc a jeho pohyb, "geometrie a pohyb vesmíru", souhvězdí). Dále o vzduchu, teplotě, útvarech povrchu zemského a jiné neživé přírodě.

Liber III. - VI. Geografický a národopisný přehled tehdy známého Světa.

Mapa Claudia Ptolemaia vznikla v
2. století

Liber VII. Zde pojednává o člověku jak z hlediska společenského tak z hlediska biologického.

Liber VIII. - XI. Přehled zvířat.

Dělí živočichy podle výskytu do následujících skupin:

1. suchozemští živočichové (*Liber VIII.*),
2. vodní živočichové (*Liber IX.*)
3. ptáci (*Liber X.*),
4. zbývající velmi malí živočichové (*Liber XI.* - hmyz, pavouci, štíři, ...)

Liber XII. - XIX. Přehled rostlin.

Dělí je do tří skupin:

1. *Arbores* (stromy včetně keřů)
2. *Fruges et Legumina* (polní plodiny a luštěniny)
3. *Herbae* (byliny)

Uvádí značné množství sort různých pěstovaných rostlin - např. asi 80 odrůd révy vinné (té věnoval celou 14. knihu), 43 odrůd hrušek, 29 jablek, 10 švestek, 8 třešní atd.

Liber XX. - XXVII. O léčích
rostlinného původu.

Liber XXVIII. - XXXII. O léčích
živočišného původu.

Liber XXXIII. - XXXVII.

Mineralogie, zpracování kovu a
kamene a použití těchto látek ve
výtvarném umění.

Ve středověku byla po vynálezu
knihtisku Pliniova *Naturalis
historia* prvním vědeckým
spisem který vyšel tiskem. Stalo
se tak roku 1456.

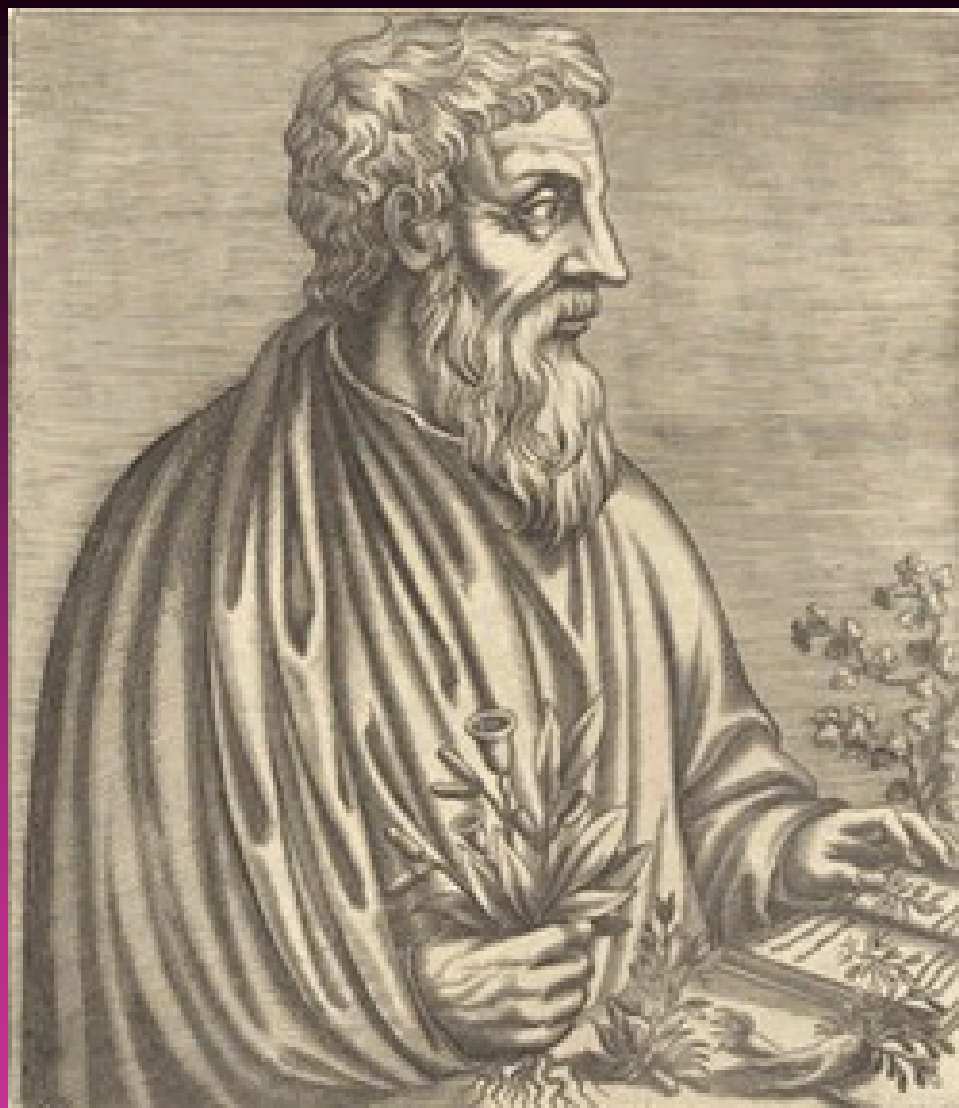

Pedanius Dioskurides

(Pedacius Dioscorides)

(1 stol.)

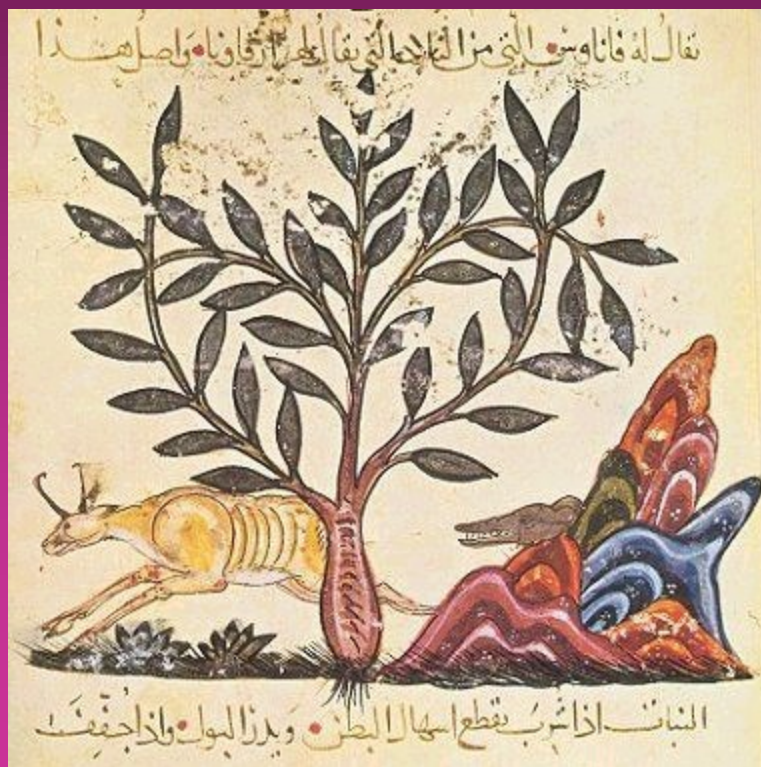
Pocházel z *Anazarby* v Malé Asii. Studoval v Alexandrii a na lékařské škole v Římě. Současník Pliniův.

Později byl lékařem římských legií - s nimiž prošel mnohá území, kde sbíral nové dosud neznámé údaje o rostlinách.

Sepsal 5 svazkové řecky psané dílo *Peri hyles iatrikes* (O léčivých látkách) později mnohokrát přeložené do latiny pod názvem *De materia medica*, kromě toho bylo přeloženo mnohokrát i do syrštiny, arabštiny, turečtiny a hebrejštiny.

V tomto díle, jež se stalo výchozím pramenem středověkého evropského i arabského lékařství a farmacie popisuje 580 rostlin, které uspořádal podle Theophrastova systému, přitom někdy uvádí pohromadě rostliny stejné vůně jindy však přihlédl i k habituální podobnosti, takže pohromadě najdeme za sebou většinu zástupců čel. *Lamiaceae*, jinou řadu pak tvoří *Apiaceae* a další pak *Fabaceae*.

*Lamium
album*

*Galeobdolon
montanum*

Jedné každé rostlině je věnována jedna kapitola, ve které Dioskurides.

- (1) jméno rostliny řecké a latinské (snad i egyptské, dácké a punské)
- (2) krátký popis,
- (3) výskyt,
- (4) způsob sběru
- (5) užití při léčbě.

Použitá jména rostlin jsou již dost blízká jejich dnešnímu významu. Vedle rostlin se zmiňuje Dioskurides také o 35 léčivech živočišného původu a o 90 minerálech.

skořicovník v arabském překladu Dioscorida z 10. stol.

Jako první používá Dioskorides termínu *botaniké* pro označení nauky o rostlinách. Poměrně brzy po vynálezu knihtisku vychází ve Frankfurtu nad Mohanem *Kreuterbuch des hochberuempten Pedanii Dioscoridis*, jež do tisku připravil lékař Johan Dantzen.

Již před tím v 5. a 7. století vznikly dva opisy jež jsou bohatě ilustrované a patří mezi nejstarší ve Státní vídeňské knihovně. Starší z nich, zvaný *Codex vindobonensis*, byl dokončen v Byzanci v r. 512 (ve Vídni je uložen od r. 1569). Představuje tak nejen první ilustrované botanické dílo, ale i jeden z nejstarších zachovaných vědeckých ilustrovaných knižních pramenů vůbec.

Centaurium erythraea

Artemisia absinthium

Physalis alkekengi

Arum maculatum

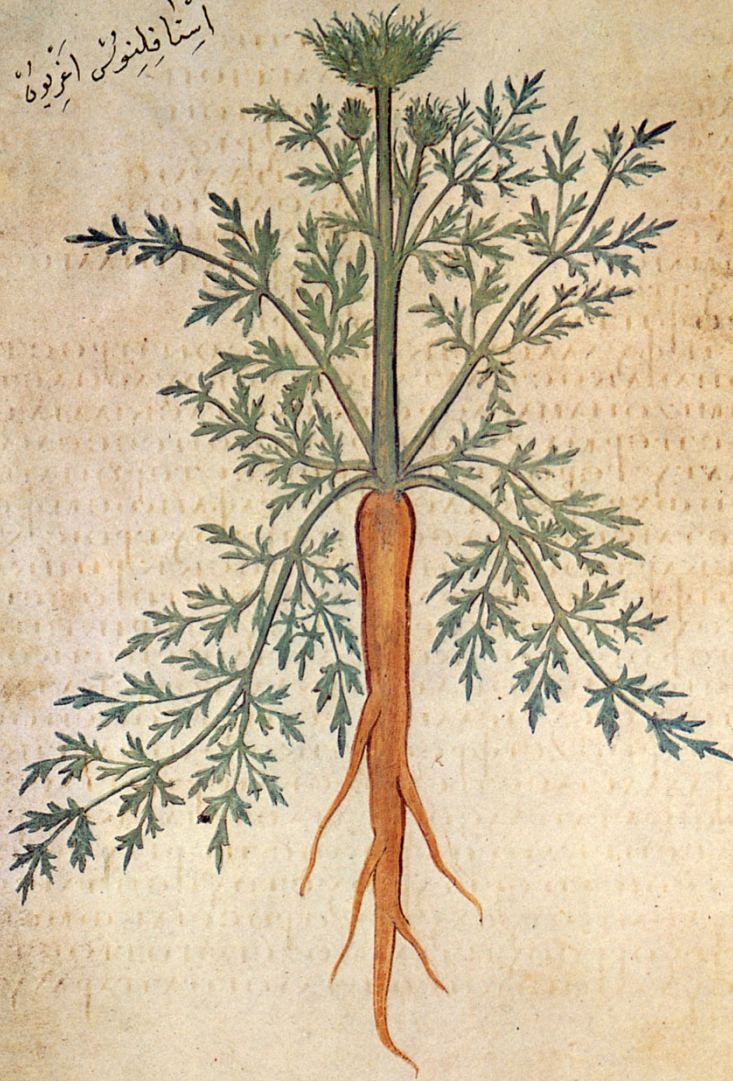
Papaver somniferum

σταφυλιος αριος γαφύλιος δειος.

313

استنا فلنوس اغزبوا

Daucus carota

Lactuca sativa

Arabský překlad Dioscorida z 12-13. stol. z Iberského poloostrova

Byzantský překlad Dioscorida z 15. stol.